

תפ"ח 18520/12/15 - מדינת ישראל נגד רמי חרוטдинוב

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 15-12-18520 מדינת ישראל נ' חרוטдинוב(עוצר)

בפני הרכב כב' השופטים:

רון סוקול [אב"ד]

תמר שרון-נתנאל

רונית בש

המאשימה

מדינת ישראל

עו"ב"כ עווה"ד אורלי רוזנטל נעמן מפרקליות מחוז חיפה
(פלילי)

נגד

הנאשם

רמי חרוטдинוב,
עו"ב"כ עווה"ד בוריס שרמן (סנגוריה ציבורית)

הכרעת דין

השופטת תמר שרון-נתנאל:

1. ביום 15.11.2015 בשעה 11:20 לערך, נזכר ויקי מושאילוב (להלן: "המתלון") במבוא הכניסה לדירתו אשר ברחוב ניל"י 81 באור עקיבא (להלן: "הדירה"). המתלון נזכר, באמצעות שתי סכינים, 11 דקירות - בבית החזה, בבטן, בগפים העליונות ובחלקי גוף נוספים.

המתלון, שהוא בן 43 שנים, הצליח להימלט מהמקום, יצא מהדירה ומհazar והגיע בשארית כוחותיו, כשהוא שותת דם, אל רחוב סמוך, שם טופל על ידי עוברי אורח.

2. החשד נפל על הנאשם, נגדו הוגש בתיק זה כתב אישום בעבירות של **ניסיונן לרצח** - עבירה לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 וה**חזקת סכין שלא כדין** - עבירה לפי סעיף 186 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

אליה עובדות כתב האישום:

א. בזמנים הרלבנטיים לכתב האישום, התגורר הנאשם, ביחד עם בת זוגו ובנותיה, ביחידת דיר ברחוב ניל"י 81 באור עקיבא (להלן: "יחידת הדיר"), אותה שכר מוקי מושאילוב. באותה עת, התגורר המתלון, ביחד עם

עמוד 1

אחותו, בדירה הסמוכה ליחידת הדיוור (להלן: "הדירה" או "דירת המתלון").

בתקופה הרלבנטית, נוצר לנואם חוב כספי כלפי המתלון, בין היתר, עקב אי תשלום חלק משכר הדירה עבור יחידת הדיוור (להלן: "החוב"). על רקע האמור, בתאריך 1.11.15, בשעות הערב, הגיע המתלון אל יחידת הדיוור ודרש מהנאשם כי ישלם לו את כספי החוב. הנואם השיב כי ידברו למחרת היום.

במהמשך למשך עיל, ועל רקע החוב הכספי, החליט הנואם להמית את המתלון.

ב. בתאריך 2.11.15, בשעה 11:20 לערך, הציג הנואם בשתי סכינים והגיע אל פתח הדירה, בכוונה לדקור את המתלון ולגרום למוותו. הנואם התקשר אל המתלון וביקש כי יפתח את הדלת, בטענה כי ברכומו לשלם לו את כספי החוב.

ג. לאחר שפתח המתלון את דלת הדירה (להלן: "דלת הדירה"), נכנס הנואם לדירה, שלף לפטע סכין מכנסיו (להלן: "הסכין הראשונה") והחל לדקור את המתלון באמצעות הסכין באמצעות החזה, בבטן, בגפים העליונים ובחלקי גוף נוספים. כל זאת עשה הנואם בניסיון לגרום למוות של המתלון.

ד. המתלון נאבק בנואם ואחז בידו בסכין הראשונה. או אז, שלף הנואם מכיסו סכין נוספת (להלן: "הסכין השנייה") והמשיך לדקור את המתלון, באמצעות הסכין השנייה, בכל חלקו גופו. סך הכל, ذكر הנואם את המתלון 11 דקירות שונות בגופו, כל זאת בניסיון לגרום למוות של המתלון.

ה. בשלב זה, דחף המתלון את הנואם לעבר קיר הדירה. הנואם החליק על הדם שהיה על רצפת הדירה כתוצאה מהדקירות, ונפל ארצה. או אז, נמלט המתלון מהדירה אל הרחוב הסמוך, שם טופל על ידי עובי אורח.

ו. המתלון הובא למרכז הרפואי "היל יפה" בחדרה, נותח תוך כדי שהוא מורד ומונשם ואושפז במרכז הרפואי עד ליום 6.12.15.

ז. כתוצאה ממשיעי הנואם, נגרמו למTELON קרע בסרעפת, קרע בכבד עם דימום, פצע בבטן עליונה, שני חתכים בבטן שמאלית עליונה, חתכים באמה ימנית, פצע בזרוע ימין, פצע בראש ודקירות שטחיות בגב תחתון שמאל.

ח. בנסיבות המתוארים לעיל, ניסה הנואם שלא כדי לגרום למוות של המתלון וכן החזיק שתי סכינים מחוץ לתחום ביתו או צורך, ולא הוכח כי החזיקן למטרה כשרה.

.3. כדי שניתן יהיה להבין את התרחשויות,أتאר את המקום בו מדובר.

המתلون, אחוטו ואחיו, הם בעליים של בניין בן שתי קומות, הנמצא באור עקיבא, בין הרחובות ניל'י ו קופולובייז. במבנה מצויות ארבע יחידות דיור ולכל יחידה כניסה נפרדת. דירת המתلون ושער הכנסתה לחצר המוביל אליה פונים לרוח' ניל'י ואילו שער הכנסתה ליחידת הדיור ולדלת הכנסתה של יחידה זו, פונים לרוח' קופולובייז. בחצר הבניין קיימים שביל, המוביל משער כניסה אחד לערך.

בקומה העליונה של הבניין גרים המתلون ואחוטו. ביחידת הדיור, הנמצאת בקומה התחתונה של הבניין - קומת הקרקע, התגוררו הנאשם ובתו זוגו אלה Kislev (להלן: "אללה" או "בת הזוג") ושתי בנותיה של אלה.

בכניסה לקומת הקרקע של הבניין, מכיוון רח' ניל'י נמצאת דירת המתلون. בכניסה יש מבואה, שהייתה בעבר חלק מיחידת הדיור (להלן: "המבואה") ובצד ימין לכניסה נמצאות מדרגות בהן עולים לקומה הראשונה של הדירה, בה גרים המתلون ואחוטו.

המשך המבואה נסגר בקיר גבס ומאתריו נמצאת ייחידת הדיור בה גר הנאשם, קר' שאון מעבר מدخلת הדירה, אל ייחידת הדיור, אליה נכנסים, כאמור, מכניסה נפרדת, מרוח' קופולובייז. רוחב המבואה, מהדלת ועד לקיר הגבס כשני מטרים. דלת הדירה נפתחת פנימה, לכיוון שמאל.

ביחידת הדיור השלישית (להלן: "דירת האח"), הנמצאת מצד של רוח' קופולובייז, גר אחיו של המתلون, מר גרשום מושאלוב (להלן: "האח" או "גרשום"). ביחידה נוספת, הנמצאת מצד של רח' ניל'י, גרים בני הזוג צדפית וצחי נגר.

את השער מרוח' ניל'י ניתן לפתח גם מבפנים וגם מבחוץ. לכל הדיירים יש מפתח לשער זה ומפתח נוסף תלוי ליד השער, בחצר הפנימית (עמ' 38, ש' 21-31, עמ' 39, ש' 1-17).

הרקע לאירוע על פי גרסת המתلون

.4. הרקע לאירוע הוא דרישתו של המתلون מלאה, שתשלם לו חוב שכר דירה שלא שולם ואיומו לפנותה לאלאר אם התשלום לא יוסדר. בנוסף, דרש המתلون מהנאשם כי ייחזר לו הלואות שהלווה לו, בסך כולל של 6,600 ₪.

המתلون סיפר, שהנאשם וחברתו אלה, גרו אצלם בשכירות לפוי חזזה לתקופה של שלוש שנים, החל מחודש يول' 2012. לדבריו (הנתמכים בחזווה השכירות) הוא השכיר את הדירה לאלה (ובנותיה) בלבד, אך אין חולק שבפועל, גם הנאשם התגורר בדירה.

בכל אחת משלוש השנים הראשונות של השכירות, ביום 1 ביולי, שילמה לו אלה שכר דירה בסך של 3750 ₪

לחודש, מראש לכל השנה. את המיסים וההוצאות הנלוות כגון: ארנונה, מים וחשמל, שילמה אלה מידיו חדש, במחזון.

הצדדים לא חידשו את החוזה, אך אלה והנאים המשיכו להתגורר ביחידת הדירות גם בשנה הרביעית, שהחלה ביום 1.7.15. בחודשים הראשונים של השנה הרביעית, התחיל הנאים בעצמם הגיעו אל המטלון ולשלם לו את המיסים ואת התשלומים הנלוויים (עדות המטלון בעמ' 26-24 לפניו), אך לא את שכר הדירה, כך שעבור חודשים יולי, אוגוסט, ספטמבר ואוקטובר של שנת 2015 לא שולם שכר דירה. בשל כך התקשר המטלון לאלה, מספר פעמים ו אמר לה כי אם לא ישולמו שכר הדירה והתשלומים הנלוויים, הוא יאלץ לבקש ממנה לפנות את יחידת הדירות.

5. עבר לפני האירוע, שב התקשר המטלון לאלה, אך היא לא ענתה לו ולפנ ה הגיע לחידת הדירות בה היא מתגוררת. הנאים יצא אליו והתנהל ביניהם דין ודברים, במסגרתו אמר המטלון לנאים שאם עד למחרת, החוב לא ישולם, הוא יפנה אותם מיחידת הדירות כפי שהוא זכאי לעשות על פי חוק (עדות המטלון בעמ' 26, ש' 32-25, עמ' 27, ש' 10-1, עמ' 28, ש' 13-1).

לדברי המטלון, זה הרקע לבואו של הנאים אליו, בבוקר שלמחרת ולדקירתו על ידי הנאים.

תמצית גרסת הנאים

6. בתשובתו לכטב האישום, שנמסרה רק בפתח ישיבת ההוכחות הראשונה (5.4.16), טען הנאים שהוא לא ביצع את המעשה המוחcus לו.

הנאים הודה שהמטلون הגיע לחדר יחידת הדירות ביום 1.11.15 ודרש את הכסף, אך טען שהוא דרש את שכחה"ד עבור חודש נובמבר בלבד (ת/א' עמ' 18-17). לדבריו, המטלון היה שיכור ולא ניתן הדבר אותו במצב כזה ולפניהם סיכמו ביניהם, שהנאים הגיע אל המטלון למחרת בבוקר. ואכן, למחרת בבוקר, ביום 2.11.15, המטלון אמין התקשר אליו ו אמר לו לה הגיע לדירותו בעניין הכסף. לאחר עשרה דקות הנאים חזר, טלפונית, אל המטלון ו אמר לו שהוא הגיע אליו תוך 40-30 דקות (ת/א' עמ' 16). לדבריו, הוא הלה אל המטלון על מנת לסכם אותו שהוא ישלם בסוף החודש, מפני שלא היה לו כסף (ת/א' עמ' 22 ש' 14-4).

לפי גרסתו, הוא הגיע לדירה ושירות מיחידת הדירות, ככל הנראה זמן קצר מאוד לאחר שהמטلون נזכר. הוא פתח את דלת הדירה, נכנס למבעאה, אשר לא היה בה איש והחליק ורק אז הבין שיש שם דם. הוא נבהל מאד וברח מהמקום. הנאים הסביר את בריחתו בכך שיש לו עבר פלילי ומספר שבברית המועצות הוא ישב שנים רבות בכלא ושנייםינו עם רשות אכיפת החוק הוא מר.

פירוט הראיות

7. ראיות התביעה מבוססות, בראש ובראשונה על עדות המטלון, שהיא העדות היחידה הישירה לשער התרחש

במבואה באותו בוקר.

בנוסף לעדות המתלון הובאו לפנינו ראיות עצמאיות, התומכות בזיהוי של הנאשם כדוקר וכן ראיות התומכות בגרסת המתלון לפיה הדקירות בוצעו על רקע איומיו של המתלון שהוא יפנה את הנאשם ובת הזוג מהדירה, עקב חوب השכירות.

עדות המתלון

8. לgresת המתלון, ביום האירוע - 2.11.2015 בשעה 11:20 בלילה, בעודו ישן, התקשר אליו הנאשם ואמר לו לרדת ולפתחו לו את הדלת. המתלון ירד בחשבו שהנאשם מביא לו את הכסף. הנאשם נכנס למיטה ושאל אם אחוזתו של המתלון במצב, המתلون השיב שהוא ישנה והסתובב על מנת לסגור את הדלת אז ذكر אותו הנאשם בצווארו (עמ' 32, ש' 11-5).

לדבריו, אם הוא לא היה מסתובב באותו רגע, הוא היה נזכר בעורק הראשי. מיד לאחר מכן הוא קיבל דקירה נוספת בגב, כשהסתובב - עוד דקירה בחזה, באחור הסרעפת ובהמשך דקירות נוספות. המתלון נפל על ברכיו ובירדו הימנית ניסה להtrapס לנאשם אך היד, אך לא הצליח ותפס את היב סcin.

המתלון תיאר כיצד הוא הגן על עצמו, כשהוא על ברכיו, תוך הרמת ידיו על מנת להגן על פניו ועל ראשו. לדבריו, הוא התהנן בפני הנאשם ואמר לו "... **שלא קרה כלום ולא יהיה משטרה ולא יהיה כלום מילה של כבוד**" אבל הנאשם המשיך "... **עם הסכין השנייה**, אמרתיפה אין אני הולך למות נקודה סוף". המתלון הוסיף ותיאר את המצב בו היה, בשלב זה ואמר: "אני במצב רע **כolio** דקור **כolio** כל הרצפה דם ואני רק מחליק כמו איזה פירה שחתטו אותה ומתבוססת בדמות ואני רק מחליק על הרצפה והוא ממשיך לדקור אמרתי אחותי עכשו **מהצעקות שלי שהיא לא תתעורר והוא ירצח גם אותה. אז מה עשית? לא שחתתי מהכאב שכחתי מהכאב שחתתי מהדקירות חשבתי על אחותי**" (עמ' 36 ש' 6-12). המתלון הוסיף והוא ראה את עצמו מת.

בשלב מסוים, המתלון דחף את הנאשם, אשר החליק ונפל על אופניים שהיו שעונים על הקיר של המיטה וכך הצליח המתלון לפתח את דלת הדירה ולטרוק אותה, כדי שיספיק לבסוף אל מחוץ לחצר. בבריחתו הוא דפק על השער של השכונה, הגרה ברח' ניל' 83, אסתר פריג' שמה. לדבריו, השכונה החלה לצעוק וזרקה מגבות לעברו ופתחו התחליו להגיע אנשים והוא נשכב על המדרכה. למקום הגיע פרמדיק ולקחו אותו לבית החולים.

בסך הכלذكر אותו הנאשם 11 דקירות. מהתייעוד הרפואי וمعدויות הרפואיים, אליהם עוד אשוב, עולה שלוש מהדקירות היו דקירות מסכנות חיים.

המתלון לא ידע לומר מה קרה עם הסכינים של הנאשם ולא ידע לומר אם סגר את השער לחצר, דרכו עבר בבריחתו מהנאשם.

זיהוי הנאשם כמי שדקר את המתלון -

9. מניסיבות האירוע, כפי שהוא מתואר על ידי המתלון, אין ספק שהמתלון יכול היה לזהות את התקוף, אך שלמעשה, השאלה העומדת בפנינו היא, האם המתלון אמראמת כאשר הצביע על הנאשם בעל תוקפו, או שמא, מסיבה כלשהי או אחרת, הוא מסתיר את זהות התקוף האמיתית ומעיל עילה על הנאשם.

לאחר שבחןתי את הראות ועל אף עדותו הראשונה של המתלון במשטרה, בה הוא טען שאדם אחר ביצע את המעשה, לא נותר לבני ספק שהמתלון אכן הצביע בפנינו על האדם שדקרו. עדותו של המתלון בדבר זיהויו של הנאשם אף נתמכת בראיות נוספות, מהותיות, עצמאיות ואמיניות, המחזקות אותה, הכול כאמור שיפורט להלן.

10. המתלון העיד שהנאשם מכונה על ידו בשם הפרט ("רמייז") כפי שניתן לראות בצילום מסך הטלפון שלו, שם כתוב "רמייס" (העמוד האחרון במוצג ת/7).

הובאו בפנינו ראיות על כך, שמיד לאחר האירוע, בעוד המתלון שוכב על המדרכה ליד השער של בית מס' 83, הוא אמר שהשכן, הדיר, ذكر אותו וכן אמר את השם "רמייז". גם כאשר הגיע למרכז הרפואי הלל-יפה בחדרה אמר שמי שזכיר אותו זה הדיר. המתלון הסביר, שמיד לאחר האירוע הוא חשב שהוא הולך למות ולכן אמר את שמו של מי שזכיר אותו (נ/4 שו' 2-3 ונ/5 שו' 171-173).

11. דוד אילוז (להלן: "**דוד**"), טכני מחשבים ומורה, המתגורר בחוות עקיבא היה, על פי עדותו, הראשון שראה את המתלון, כשהוא יצא מסמיטה בין הבתים ברחוב ניל, כלו נוטף וכוסה דם וצועק "אמבולנס אמבולנס". הוא ניגש אליו, ראה שהוא פצוע במקומות רבים בגוף ובמיוחד בראש מצד ימין ובטן ומדם והסביר אותו על המדרוכה, ליד השער של בית מס' 83.

הפצע טען שקשה לו לנשום. הוא נתן לו לשתו מבקבוק מים שהובא על ידי אחד השכנים אותו הוא מכיר, בשם גILI פריג', הגר ברחוב ניל 83, בבית שlid השער שלו התמוטט המתלון (להלן: "**גILI**"). בסמרטוטים שניתנו לו גILI, חסם דוד חלק מהפצעים שותתי הדם של המתלון. במקביל הוא התקשר למ"א והזמין אמבולנס ולאחר מכן נשאר ליד הפצע עד שהאmbulans הגיע.

בהתלטות השיחה שקיים דוד עם מ"א, (ת/25 + מזכיר תמלול ת/25א') שומעים בבירור את קולו של המתלון, ברקע, כשהוא אומר: "רמייז רמייז". -בתמיליל כתוב: "רמייז רמייז", אולם בהאזנה להקלטה שומעים היטב את המתלון אומר **"רמייז, רמייז"**.

בבית המשפט, זיהה דוד את קולו בשיחה למ"א, אשר נעשתה, לדבריו, בעת שהוא תמן בפצע. גILI לא זכר שהוא עצמו אמר **"מי זה מי זה"** או שהפצע אמר **"רמייז, רמייז"** כפי ששמעים בהקלטה (ראו בעמ' 2 שו' 11 לתמיליל ת/25א') והסביר שהוא לא זכר זאת, מאחר שהוא ממוקד בטיפול בפצע.

12. כדי לקבוע שהמתלון היה זה שאמר את שמו של הנאשם אין כל צורך בחוו"ד של מומחה לזיהוי קולות, כי שטוען הסגור. ראשית, המתלון עצמו ציין בדיותו, שהוא היה זה ש אמר את שמו של רמי. שנית, לפי עדותו של דוד, בעת שהוא שוחח עם מד"א רק הוא היה ליד הפגיעה והאדם היחיד שהתקרב למקום, בשלב זה (אך טרם הגיע אליו), היה אדם מבוגר (יעקב ניל). כל שאר האנשים היו רחוקים יותר (עמ' 18 ש' 5-6) והמתלון אמר את שמו של רמי בקול חלש, כך שאין להתפלא על כך שאיש מהעדים האחרים, לרבות יעקב, לא שמע זאת. אין ספק שמדובר לא היה זה ש אמר את השם רמי, אך שהיחיד שיכל היה לומר שם זה, הוא המתלון.

13. אחרים שמעו את המתלון אומר שהד"ר שלו ذكر אותו; יעקב ניל (להלן: "יעקב") הוא פנסיונר בן 73, הגර ברח' ניל 84. לדבריו, הוא הגיע למקום סמוך לאחר שהמתלון התמוטט ליד השער וניסה לעזור לו. הוא שאל את המתלון מה קרה לו והמתלון השיב שהוא "**השכן הד"ר**".

אמנם, העד לא שמע את המתלון אומר את השם רמי אך, כאמור, אין להתפלא על כך, שכן לדבריו בדיותו, הוא הגיע למקום לאחר שימושו (דוד) כבר הזמן אמבולנס, וכך שברי שהוא לא יכול היה לשמוע את שיחתו של דוד עם מד"א, במהלכה אמר המתלון את שמו של רמי.

14. יצחק אפרימוב, אחראי משמרת בטחון בהלליפה אשר היה נוכח כאשר המתלון הפגיעה הגיע לחדר הטראותה, העיד, שכאשר הוצאות הרפואי שאל את המתלון מה קרה לו, הוא השיב: "**ד"ר שלי**".

העד היה במרקח של כמטר וחצי מהמיטה עלייה שכוב המתלון. לדבריו, היה לו קשה לדבר. בהתחלה הוא דבר בקול חלש והוצאות הרפואי חשב שהוא אמר "אחין" וכן שאלו אותו אם אמר אחין והוא סימן "לא" עם היד ואמר בקול חזק יותר: "**ד"ר שלי**".

צירוף אמירותיו של המתלון כי הד"ר שלו ذكر אותו, עם אמירתו את השם "**רמי**" לאדם הראשון שהגיע אליו וטיפול בו, מעידים על כך שכאשר הוא אמר "**הד"ר שלי**", הוא התכוון לנואם, כפי שהuid בפנינו (עמ' 42, ש' 4-14).

15. כאמור שאמור מי שנעשה בו מעשה אלימות, בשעת המעשה או סמוך לאחריו, או כאשר האדם גסס, או האמין שהוא גוסס עקב מעשה האלימות, מקנה הדין אמינות מיוחדת, בהיותה אמירה ספונטנית אשר האומר אותה אינה נמצא במצב בו הוא יכול לתיכן מה לומר ואין זה סביר שישקר.

ראו בעניין זה - ע"פ 3452/11 איתמר שלטיאל נ' מדינת ישראל (8.7.2013), בו הסביר, כי הרצינול המונח בסיסי הבהיר לנו "הנחה הבסיסית היא שקרבן אלימות, בתנאים שנקבעו בסעיף 10 לפקודת הראיות, אינו משקר באמירה המתיחסת לנסיבות מעשה האלימות" עם זאת, אמירה זו ניתנת לסתירה ועל בית המשפט לבחון את משקללה על פי "... נסיבות העניין, ההיגיון וניסיון הח"ם".

קבילותה של אמירה כזו, מוסדרת בסעיף 10 לפקודת הראיות, כדלקמן:

10. "עדות על אמרה שאמր אדם שנעשה בו, לפי הטענה, מעשה אלימות, והאמרה נוגעת לאותו מעשה או לנسبות-לואי שלו, תהא קבילה אף אם האדם שאמר אותה אינו נוכח כud ואך אין להביאו למשפט משום שהוא נפטר או חוליה או נעדר מן הארץ, ובלבד שתתקיימה באותה אמרה אתה מלאה:

- (1) היא נאמרה בשעת מעשה האלימות, או בסמוך לאחריו, או לאחר שהיתה לו ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו;
- (2) היא נוגעת למעשה האלימות לפי סדר האירועים עד כדי היות חוליה בשלשלת הנسبות הקשורות במישרין לביצוע העבירה;
- (3) היא נאמרה בשעה שהוא גוסס, או האמין שהוא גוסס, בעקבו של מעשה האלימות".

מטרת הסעיף (זה השימוש שנעשה בו בדרך כלל), היא להכשיר אמירה של מי שאינו נוכח במשפט, שאז מוכשרת, למעשה, עדות שמיעה. אולם, הרציונל העומד בבסיס הסעיף, המקנה לאמירה צוז חשיבות ראייתית ממשמעותית, כל גם, מקל וחומר, כאשר אומר האמרה מעיד במשפט ומאשר אותה והוא חשוב, כמובן, לחקירה נגדית.

די בקיומה של נסיבה אחת מתוך השלוש האמורויות בסעיף, כדי להכשיר אמירה צוז ואילו בענייננו מתקיימות כל השלוש גם יחד. אמירתה שמו של הנאשם מיד לאחר שהמתلون נזכר פעמים כה רבות בעודו שותת דם ומתמטט ליד שער הבית הסמוך, כשהוא חושב שהוא הולך למות, מעידה על אמירות הדברים, מה גם שענינו, המתلون עצמו עצמו העיד במשפט ואישר שהנאשם הוא זה שذكر אותו.

16. החשיבות שיש, בענייננו, לרציונל שבבסיס הסעיף הנ"ל, נובעת מכך שבהודעתו הראשונה במשפטה אמר המתلون שאדם אחר, בשם ארץ, שהיא דיר שלו הוא זה שביצע את המעשה. להסבירו של המתلون בעניין זה כבר התייחסתי לעיל ובקש להוסיף ולומר, כי "הציג-זג" שעשה המתلون, כאשר תחילתה אמר את שמו של רמייז, אחר כך מסר שם של "DIR" אחר ובהמשך שוב אמר שהדזוקר הוא רמייז, מתישב היטב עם השתלשלות האירועים ועם הבנתו של המתلون את חומרת פצעותו; כאשר מיד לאחר המעשה, חשב המתلون שהוא לא ישרוד את הפציעות, הוא מסר את שמו של מי שזכיר אותו, על מנת שיידעו מי ביצע את המעשה. לאחר מכן, כאשר הוא הגיע בחים לבית החולים וראה שטפלים בו וכן לאחר הניתוח, כאשר הבין שהוא ישר בחיים של הקודים של החברה בה הוא חי ולא אמר את שמו של הנאשם. לאחר שנוכח לדעת את היקף פצעותו ואת הסבל שנגרם לו כתוצאה מהבדיקות, הוא החליט לומר בבירור מי באמת ביצע את המעשה, תוך שהוא נאחז בהסבירים אשר יצדקו את "ההשנה" הן בפני עצמן והן בפני קבוצת התייחסות שלו.

אין לי ספק, שבבריו מיד לאחר המעשה חשף המתلون את שמו של מי שזכיר אותו - הוא הנאשם.

השיחות הטלפוניות בין הנאשם למתلون בבוקר האירוע

17. אין מחלוקת שבבוקר האירוע התקיימו שיחות טלפון בין הנאשם לבין המתلون.

המתלון טען, שהנאשם התקשר אליו, תחילת, כאשר הוא ישן וכי הוא התקשר אליו שוב, ואמר לו שהוא נמצא ליד דלת הכניסה של דירתו. בעקבות כך ירד המתלון למבואה ופתח לנאשם את הדלת. אז התנפל עליו הנאשם ודקרו.

הנאשם טען, שב听完话之后的最初， المتלון הוא שהתקשר אליו ראשון, ב�отק'ר ואמר לו שיבוא אליו בקשר לשכירות הדירה. הנאשם אמר לו שהוא יתקשר אליו מאוחר יותר ולאחר זמן מה הוא אמן התקשר ואמר למאתלון שהוא יבוא עוד עשר דקות עד חצי שעה. לאחר כעשרים דקות בהן הוא שיחק במחשב, הוא הלך לדירת המתלון. דבריו אלה של הנאשם תואמים את שתי השיחות הראשונות מאותו בוקר, אך אינם תואמים את השיחה האחרונה.

פלט השיחות של הטלפון הסלולרי של הנאשם (ת/75) מעיד על התקשרויות בין הנאשם למאתלון בботק'ר האירוע וניתן לראות בו (כמו גם בצילום מסך הטלפון של המתלון - ת/7) רישום של 5 התקשרויות מبوتק'ר האירוע, כוללן:

בשעה 10:51:48 - שיחה מהמתלון אל הנאשם שנמשכה 10 שניות.

בשעה 10:52:05 - שיחה מהנאשם אל המתלון שנמשכה 10 שניות.

בשעה 10:55:14 - שיחה מהנאשם אל המתלון שנמשכה 3 שניות.

בשעה 10:55:58 - שיחה מהנאשם אל המתלון שנמשכה 3 שניות.

בשעה 11:19:31 - שיחה מהנאשם אל המתלון שנמשכה 16 שניות.

. 18. השיחה האחרונה בפלט שיחות זה תומכת בגרסת המתלון ומפריכה את גרסת הנאשם;

השיחה של דוד אילוז עם מד"א התקיימה בשעה 11:24, כך שאירוע הדקירה, אשר על פי תאוריו של המתלון, ניתן להעריך שהוא נמשך זמן קצר מאד - דקה או שניים, אירע ככל הנראה בין השעה 11:20 לשעה 11:22.

פרק הזמן בן 16 שניות, של השיחה الأخيرة, שהתקיימה בשעה 11:19:31 (להלן: "השיחה الأخيرة"), מצביע על כך שהמתלון קיבל שיחה זו ושהבן התקיימה שיחה בין השניים, ממש לפני שהמתלון נזכר, כך שהשיחה الأخيرة תומכת בגרסת המתלון לפיה הנאשם התקשר אליו כאשר היה כבר ליד דלת הדירה וכשהמתלון פתח אותה הדלת והסתובב לסגור אותה, הוא ذكر אותו.

מנגד - השעה בה בוצעה השיחה الأخيرة סותרת את גרסת הנאשם, אשר טען כי הוא הלך לדירת המתלון עשר דקות עד חצי שעה מעת השיחה الأخيرة (תמליל הודיעתו ת/א' עמ' 14 ותמליל הודיעתו ת/א' עמ' 9-7) וכן טען, כי כאשר הגיע למקום הוא לא ראה איש. גם כאשר יצא מעל לגדר לכיוון רחוב ניל"י, כדי להסתכט אם מעבר לגדר יש מישחו, הוא לא ראה איש (עמ' 19 ש' 16-10), לא משטרה ולא אמבולנס (ת/א' עמ' 34 ש' 10-11).

טביעה כפ' ידו של הנאשם נמצאה על החלק הפנימי של שער הכניסה לחצר הדירה (ת/80, ת/80א').

19. בrama העקרונית, אף אם הדבר מצריך קיומו של צירוף מקרים מופלא וחירג ביותר, לא ניתן לשלול (על פי קר בלבד) אפשרותシアורטיבית, שהמתלון נזכר על ידי אדם אחר מיד לאחר השיחה האחרונה, בעוד הנאשם נמצא בביתו ואינו יודע דבר על המתרחש. אולם, החלק השני של גרסת הנאשם, לפיו הוא הגיע לדירת המתלון בין עשר דקות לארבעים דקות לאחר השיחה האחרונה ולא ראה דבר, נשלל בריאות פוזיטיביות המצביעות על הצביעתו כולה.

אם הנאשם היה מגיע לדירת המתלון, כתעنته, 10 עד 40 דקות לאחר השיחה האחרונה (הינו - בין השעות 11:30 ל-12:00) ואףלו מאוחר יותר, הוא היה רווח במקום - ליד השער של בית משפט פריג', את המתלון, את האנשים שהתקבצו שם ואת כוחות המשטרה וככל הנראה גם את האמבולנס.

דוד אילוז הגיע למקום מיד לאחר הדקירה וראה את המתלון מתמוטט ליד השער של הבית ברכ' ניל"י 82. הוא התקשר למד"א כבר בשעה 11:24. האמבולנס הגיע למקום בשעה 11:40 ופינה את המתלון בשעה 11:47 (ת/82). לפי דוח הפעולה שערכה שוטרת הסיוור **רעות קנדיטוי** (ת/26), האירוע נפתח ב 11:28 (ראוי גם ת/24, ת/27) והשוטרים הגיעו למקום בשעה 11:35 (ת/24, ת/24ז, ת/26). טיפולם של קנדיטוי באירוע הסתיים בשעה 12:07:58 ומדווחות אחרים, כגון דוח טיפול בזירת עבירה (ת/30) עולה שבזירה היו כוחות משטרה לפחות עד לאחר השעה 15:00.

העובדות הנ"ל מוכחות, בוודאות, שגרסת הנאשם לפיה הוא הגיע לדירת המתלון בין השעות הנ"ל ולא ראה איש, לא בדירה ולא ברחוב ניל"י היא גרסה שקרים בעיליל.

20. בשקר זה של הנאשם (ובשקרים מהותיים נוספים, עליהם נקבע להלן) יש כדי לחזק את ראיות התביעה אף להוות סיוע, מקום בו הוא נדרש. ראו, בעניין זה: ע"פ 38/49 מחמד קנדיל נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד (1) 813; ע"פ 125/50 דוד יעקובוביץ נ' היועץ המשפטי לממשלה ישראל, פ"ד (1), 514, בעמ' 566-565. כן ראו דברים שנאמרו ע"י כבוד השופט ארבל בע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל (3.9.2009): "כאשר שקרו של הנאשם מהותיים וירדיים לשורש העניין, ומשלא ניתן להם הסבר מספק, ניתן לראות בהם ראייה עצמאית מהוות חיזוק ואף סייע לראיות התביעה (ע"פ 2014/94 סאלח נ' מדינת ישראל, פ"ד (2) 624 (1996)). כל זאת בהנחה שנייתה הוכחה פוזיטיבית עצמאית לדבר השקר (ע"פ 814/81 אל שבאב נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(2) 832, 826 (1982)). ההנחה היא כי שקרו נאשם נובעים מתחושת אשם וניסיון להtentak ממעשה העבירה (ע"פ 814/81 אל שבאב נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(2) 832, 826 (1982)). יחד עם זאת, טעם נוספת לשקרו נאשם עלול להיות תחושים של מצוקה ובלבול (ע"פ 8002/99 בכר נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 142, 135 (2001)). מכאן הזיהירות שיש לנ��וט במתן המשקל הראיתי המתאים לשקרי נאשם".

בענייננו מדובר, כאמור, בשקר מהותי ביותר, בעניין המركצי, אשר מצוי בלב ליבו של האירוע. ברור שאין מדובר בשקר שנעשה מתוך בלבול, או לחץ, שכן הנאשם היה בבריחה שלושה שבועות, בהם היה לו די וחותר זמן על מנת

لتכנן את גרסתו. מדובר, אפוא, בשקר מכוון ומתוכנן, שמטרתו להרחיק את הנאשם, ממקום האירוע, בזמן האירוע ובמקביל - להסביר את הדם שנמצא עליו.

21. הסגנור מפנה אל ההתקשרות הראשונה אשר בפלט השיחות, לפיה המתלוון היה זה שהתקשר ראשון אל הנאשם (כגרסת הנאשם) ולא להיפך (כפי שטען המתלוון). יש, אכן, טעם בטענה זו, שכן לפי פלט השיחות המתלוון היה הראשון שהתקשר אל הנאשם באותו בוקר. עם זאת, להתקשרות זו, כמו גם לשוש ההזדמנויות הנוספות שלאחריה (שכלן נראה שתיים מהן, שכן בנות 3 שניות, כלל לא היו שיחות) אין כל משמעות, שהרי אין חולק שהמתלוון וה הנאשם סיכמו, ערבית קודם, שההaint יבוא לבוקר לדירת המתלוון על מנת לדבר על שכיר הדירה ואף אין חולק שהם דיברו ביניהם באותו בוקר, לפניו האירוע וסיכמו,שוב, שההaint יבוא לדירת המתלוון. יש לזכור שהמתלוון, חוויה אירוע טראומטי ויש לשים לב לכך, שתי השיחות הראשונות צמודות בזמן. הראשונה- משעה 10:51:48, מהמתלוון אל הנאשם, נמשכה 10 שניות. השנייה - מההaint אל המתלוון, בוצעה בשעה 10:52:05 ונמשכה גם היא 10 שניות.

22. הנאשם זווה על ידי גילה דניאל (להלן: "גילה") אשר נהגה ברכבה באור עקיבא, קרוב לאזור האירוע וראתה, בכיכר (המסומנת בתצ"א ת/28, בתצלום מס' 1), גבר רץ-הולך, לכיוון רחוב הגפן. על ראשו, באזורי הק רקפת היה לא מעט דם. גם על פניו היה קצת דם והוא נתה קצת הצדיה בהליך. **אותו אדם אחז משה ביד, בתוך בד ונראה היה לה שהדבר שהוא מחזיק כבד לו**, אך אייננה בטוחה בכך. חלק מהזמן הוא הלך מהר, חלק מהזמן הוא קצת רץ וכל הזמן ידו, שהחזיקה בחפץ, נתה הצדיה. **הוא היה מבוהל ולחוץ ידי מיהר**. היא הבינה שקרה משה והתקרשה, בשעה 11:25 למועד 100. בעודה משוחחת עם המזק, היא נסעה אחריו ומסרה למזק את המיקום המדויק. היא צינה את רחוב הגפן פינת וויצמן, על פי שטוי הרחובות שראתה. כאשר כבר לא יכולה להיות המשיך לנסוע אחריו, כי היא הגיעו לצומת T ואותו אדם נכנס לגן ציבורי פתוח, היא ראתה במראה שmagnitude נידת.

לדבריה, היא הייתה למרחק 30-40 מ' ממנה וראתה שהוא חזיק דבר מה **אותו הוא ניסה להסתיר עם המעיל שלו**. מדי פעם הוא סובב את פניו אליה וכך יכולת הייתה לזהותו (עמ' 95 ש' 12-18). החפץ שהחזיק היה מלווף בבד ונראה באורך שבין 60 ל- 70 ס"מ.

23. גילה תיארה את האדם שראתה והتبකשה לזהותו במסדר זהויי תמונות (ת/42 ות/43), בו הושמו תמונות של אנשים הדומים בפניהם לנאים וכן תמונתו של הנאשם (שהיא תמונה מס' 3). העדה זיהתה את תמונה מס' 2, אם כי לא במאה אחוז.

בהתודעה שנגבתה ממנה לאחר המסדר (נ/15), לאחר שהחוקרת שאלת אותה על תמונה מס' 3 אמרה העדה שמבנה הגולגולת של שניהם דומה וכי יכול להיות זהה מה שהטעה אותה. לאחר שהחוקרת ראתה לה תמונות נוספות של המצלמים בתמונות 2 ו- 3, מזויות נוספות, היא אמרה לחוקרת שהיא חשבת שהיא התבבללה והאדם שהוא ראתה מצולם בתמונה מס' 3. תמונות מס' 2 ומס' 3 הוגשו וסומנו ת/44. מבט בתמונות מעלה, כי הנאשם וכחלוון דומים עד מאד, כדמינו בין תאומים זהים.

האדם שתמונה סומנה במספר 2, מרדי כחולןשמו, הובא להעיד ונוכחנו לדעת כי הוא אכן דומה, דמיון מפלייא, לנאים, עד כי קשה להבדיל ביניהם. התברר, כי הוא גר בחוילון, כי אין לו כל קשר לאור עקיבא או לאזור וכי הוא כלל לא היה באור עקיבא בחודש נובמבר 2015. אין לי כל ספק שהעדה ראתה את הנאשם.

האפשרות שעוד אדם הילך באופן זה, באותו אזור, מיד לאחר האירוע כשהוא מłóכלה בדם ודומה דמיון מפתיע לנאש המאש היא, בעליל, אפשרות דמיונית.

24. עדותה של גילה מחזקת את דברי המתלוון לפיהם הנאש היה זה ש开阔 אותו. אמנם, הנאש עצמו אינו מכחיש שהוא התלכלך בדם, שהרי הוא טוען שהוא החליק בשלולית הדם שהייתה במובאה אליה כניסה ואף מודה שהוא הסתווב באזור בזמן הסמוך לביצוע המעשה, אך הפרטים המהותיים והמחשדים בתיאורה של גילה את האדם שראתה, כפי שפורטו לעיל, עומדים בסתרה לפרטים שמסר הנאש, מעדים על שקרו של הנאש ותומכים בעדות המתלוון לפיה הנאש הוא זה ש开阔ו.

תיאורה של גילה את אופן הליכת הנאש והחפץ העטוף שהחזיק בידו, המתאים בגודלו לגודל הסכינים אותם תיאר המתלוון, ועוד שהנאש עצמו מכחיש, בתוקף, שהוא אחז בדבר כלשהו (ת/א' עמ' 12 ש' 31-23), תומר, תמייה של ממש בעדות המתלוון. לא לモותר להוסיף, כי גרטסו של הנאש לפיה הוא יצא מהבית עם מכנסי ג'ינס וגופיה בלבד ולאחר מכן, בחדרה, מצא מעיל, נסתרת בדו"ח הצפיה של מצלמת האבטחה בתחנת הדלק (ת/35), בו נראה הנאש כשהוא מחזיק מעיל בידו.

25. גרטסו של הנאש במשטרת, לפיה הוא החליק בדם ותפס בידית הדלת על מנת לעזר את הנפילה ולפיה בגדיו לא התלכלכו בדם אלא רק נעליו וידי, איןנה מסבירה הימצאות דם רב על ראשו, כפי שהעידת אלה. לדבריה, כאשר הנאש הגיע אליה דם על ראשו. היא ניקתה את הדם והנאש אמר לה שהייתה בעיה בבית של המתלוון, שהוא הולך והוא לא ייחזר לאור עקיבא (עמ' 136 ש' 17-16). לא לモותר לצין, כאן, כי באربع ההודעות הראשונות שנגבו מהעודה במשטרת היא כלל לא הזכירה שהנאש הגיע אליה לעבודה ושhai ראתה דם על ראשו. היא "זכרה" לומר זאת רק בהודעתה החמישית, כאשר נחקרה בחשד לשיבוש הליכי חקירה, לאחר שבידי המשטרת היו פלט שיחות הטלפון ואיוכני הטלפון של הנאש. בבהמ"ש הסבירה, כי לא שאלו אותה על כך או כנראה שהיא לא הבינה (עמ' 138 ש' 19-14). איןני מקבלת "סביר" זה. התרשםתי שהעודה מידע מהותי זה, לאחר שחפיצה לעוזר לנאים.

בניסיון להסביר את הימצאות הדם על ראשו אמר הנאש בבית המשפט, לראשונה: "יכול להיות שהדם שהיה לי על הראש היה מהידיים, שתפסתי את הידיים בראש והיה שמה קצת כתם מהדם ואלה לקחה וניקתה לי את הכתם" (עמ' 189 ש' 5-4). אני דוחה גרסה כבושא זו, הסותרת את עדותה הניטרלית של גילה, אשר ראתה דם רב על ראשו של הנאש וקצת דם על פניו. תיאורה של גילה אף תואם מצב בו הנאש התלכלך בדם תוך כדי דקירת המתלוון.

הדרך שעבר הנאש מיחידת הדיר, אליה ברוח לאחר ש开阔 את המתלוון

26. הוגש צלומי אויר של האזור ת/28. ליאור שליסר(להלן: "שליסר") חוקר נוער בתחנת חדרה, הסביר כיצד הוא שחרר דרכו של הנאש, שהילך לאחר האירוע, מיחידת הדיר עד לרחוב דוד המלך - מקום עבודתה של אלה, כמטפלת בזוג קשיים.

העד סימן את נתיב הביריה לפי החומר שהיה בתיק, לפי עדויות של עובי אוורח שהתקשרו למועד 100 ודוחו על אדם שעונה על תיאור החשוד, חוצה את הכביש, כשהוא מחזק משחו ביד עטופ במעיל, שנראה להם חשוד (ראו עדותה של גילה), דרך מצלמות תחנת הדלק שם קנה מים, ככל הנראה. שילוט העיריך שהמරחק שעבר הנאשם ברגל מאור עקיבא לתחנת הדלק, הוא כ ארבעה קילומטרים.

27. סתיות נוספות קיימות בגרסת הנאשם לגבי הדרך בה הלך לאחר שעזב את יחידת הדיור. הנתיב שסומן על פי עדותם סותר את הנתיב שסומן על ידי שליסר, על פי הראיות שבתיק, לרבות את

דברי גילה באשר למקום בו היא ראתה אותו הולך - בכיכר לכיוון רחוב הגפן, כפי שעולה מצלומי האויר (ת/28). בדפים 4-1 לת/28 סימן שליסר, בצבע ירוק, את הדרך בה הלך הנאשם, על פי העדויות והראיות ואילו בדף 5 סומנה (בכתום) הדרך, כפי ששחזר אותה הנאשם.

הכיכר בה ראתה גילה את הנאשם היא הכיכר הנראית בחלק התיכון ימני של דף 1. כאמור - היא ראתה אותו הולך לכיוון רח' הגפן, כפי המסומן באותו דף, בעוד שהדרך אשר סומנה על פי השחזר שנערכו עם הנאשם, כלל אינה עוברת��ור זה, אלא עוברת מהצד האחורי של הכיכר, רחוק ממנה ומתרחקת מרח' הגפן.

בתצלומים מסומנים גם מקום העבודה של אלה, אשר כיום אין חולק שהנאשם הגיע אליו לאחר שהחליף נעליהם ביחידת הדיור. ניתן לראות (כפי שהיעיד שליסר), שהנאשם השמש המשחזר את ביקורו במקום עבודתו של אלה, אשר בשדי' דוד המלך 526 באור עקיבא וסימן מסלול ישיר לתחנת הדלק, בה רכש בקבוק מים (ת/35, ת/86, ת/12). בנוסף לכך, כי החקירה אליתם העידה, שהנאשם לא נראה במקומות המומוקנים בדרך בה הוא טוען שהוא.

28. אלה העידה, שהנאשם התקשר אליה ואמר לה שהוא מגיע אליה לעבודה והוא הגיע אליה סמור לאחר השיחה האחורונה ביניהם, שהתקיימה (על פי פلت הטלפון של הנאשם - ת/75) בשעה 11:29 (ראו עדותה של אלה בעמ' 132-133).

עיוון בנסיבות אשר בת/28 מעלה, כי המסלול שסימן שליסר עולה בקנה אחד עם עדותה של גילה, עם שעת השיחה של גילה עם המוקד, ועם השעה בה הגיע הנאשם אל אלה על פי שעת השיחה האחורונה ביניהם, אשר מעודתת של אלה עולה שהיא שנעשתה בדרכו אליה.

29. בנוסף לכך, בהודעתו הראשונה אמר הנאשם שהטלפון שלו נשאר בבית וכאשר ברוח לא היה עליו טלפון (ת/1א' עמ' 36-37) ובהמשך אמר שהוא התקשר אל אלה ולאחר מכן השאיר את הטלפון בבית, כי לא היה לו צורך בו (ת/1א' עמ' 39). דברים אלה סותרים את דבריה של אלה, לפחותם הוא הגיע למקום עבודתה סמור לאחר שהוא התקשר אליה בפעם השלישייה (והאחרונה). עדות זו וכן העובדה שהמראחק בין יחידת הדיור לבין מקום עבודתה של אלה, הוא כרבע שעה הליכה (עדות אלה בעמ' 130 ש' 14 וכן ת/28), אינם אפשריים את גרטתו של הנאשם, אך בהחלה עולים בקנה אחד עם תיאורה של גילה את הליכתו-ריצתו של הנאשם ועם שלוש שיחות הטלפון של הנאשם עם אלה, לפני שהוא הגיע אליה לעבודה.

רק בהודעתו ת/4 אישר הנאשם שהוא לicked את הטלפון, אך טען שלאחר מכן הוא זרך אותו בשדה (ת/4 ש' 18-27). גם גרסה אחרת זו אינה אמת, שכן מחקרי תקשורת מצבעים על כך שהטלפון היה עמו כשהוא התקשר מהטלפון שלו למרייה, חברתה של אלה, יומם לאחר האירוע.

מהימנות המתלוּן

30. עדותו של המתלוּן עשתה עליה רושם מהימן. למעשה בהודעתו הראשונה, אליה אתייחס להלן, תיארו את האירוע היה רציף, עקבי ואמין, החל מהודעתו השנייה במשטרה ועד לעדותו בפנינו. לא מצאתי בדבריו סתיות מהותיות היורדות לשורשו של עניין, בוודאי לא בוגע לזיהויו את הנאשם כמי שזכיר אותו. המתלוּן שטח בפנינו את האירוע ופרטיו באופן אמין וניכר היה שהוא "חי" את האירוע מחדש ודבריו דברי אמתם, לרבות זיהויו את הנאשם כתוקפו.

31. הסגנור טען שלא ניתן לסמוך על דבריו המתלוּן ועל זיהויו את הנאשם כמי שזכיר אותו, מאחר שב הודעתו הראשונה למשטרה (נ/1) מסר המתלוּן שם של דיר אחר, שחייב לו כסף ורק החל מהודעתו השנייה (נ/2) אמר שזהו הנאשם.

בנוסף טען הסגנור, כי המתלוּן הוא אדם ידוע לשמצאה בקהילה, שניין ואישRib ומדון, בעל עבר פלילי, שלא ניתן לסמוך על דבריו. הסגנור מבקש, כי נסיק מכך ומהרשעותיו הקודמות של המתלוּן ומהעדויות לפיהן הוא מסוכסך עם מספר אנשים, לרבות עם אחיו (עמו יש לו סכום על ירושה), כי המתלוּן אויבים, אשר מי מהם הוא זה שזכיר את המתלוּן (או שלח מישחו לזכרו) ולא הנאשם. למעשה - המתלוּן טוען שהוא אינו מסוכסך עם איש, אך מנגד הוא טוען שרוצים לפגוע בו.

כמו כן מצבע הסגנור על סתיות בדבריו המתלוּן - התקשטו בבית המשפט כי הוא התקשר לראשונה ב�отך האירוע וטעןתו שהנ禀ם העיר אותו, בעוד שההתקשרות הראשונה באותו בוטך הייתה מצד המתלוּן אל הנאשם; טענת המתלוּן בהודעתו נ/4 (شو' 13-22) לפיה הנאשם הוציא סכין מהכיס לעומת טענתו בנ/5 לפיה הנאשם הוציא את הסכין מאחוריו הגב (עמ' 3 שו' 92). כן טוען כי לא יתכן שהנ禀ם הוציא מהכיס סכין ארוכה, כפי שמתואר המתלוּן ולא יתכן שהמתלוּן לא הבחן שהנ禀ם מחזיק את ידו מאחוריו גבו.

32. אין בטענות אלה כדי לערער את מהימנות גרסת המתלוּן בעניין. המתלוּן הסביר, כי בהודעתו הראשונה הוא אמר שהתווך הוא דיר בשם ארז, מאחר שבהתחלת הוא לא רצה למסור מי באמת ذكر אותו בשל הכללים הנוהגים בחברה בה הוא חי, וכן בכך כי שהוא עדין לא הבין את חומרת הפגיעה ולא הבין איזה סבל ייגרם לו כתוצאה מפציעותיו.

ראו דבריו בהודעתו השנייה, מיום 22.11.15, שם אמר שבהתחלת הוא חשב שהוא יותר לנ禀ם אבל כתוב הוא מבין את הנזק הרבה שהוא גרם לו (נ/2 עמ' 1 שו' 6-2 ועמ' 2 שו' 1-3) וכן דבריו בהודעתו מיום 30.11.15, שם אמר המתלוּן שהוא לא רוצה להגיע לבית המשפט, כי הוא **"לא מהסוג שmagu לבתי משפט ואני אמרתי את זה מראש והסיבה שאני לא רוצה להגיע זה בגול שאני לא מהסוג אנשים האלה... רק זה חסר לי שיקראו לי באור**

עקביא עד תביעה" (ג/4 עמ' 3 ש' 20-18).

ואמנם, המתلون לא הגיע לבית המשפט, כאשר הזמן, והיה צריך להביאו בצו הבהא. על כך אמר המתلون: "לא רציתי להעיד עליו. הביאו אותו לפה בצו הבהא, אימנו עליי שיביאו את אחותי, הכל שניי אבאו ואעד עליו. אני לא התכוונתי להעיד עליו, אמרתי גם אם הוא יLOUR לחופשי אני לא אעד עליו".

המתلون הסביר שהוא לא התקoon להעיד, כי זה לא מקובל במקום ממנו הוא בא ואמר שאם הנאשם לא היה דוקר אותו בגין שהוא מתיון עליו ולא היה בא להעיד נגידו: "הוא דкар אותו בגין אם לא אני לא היית פה צריך לבוא להיעד עליו מצדך שהיה מסתובב חופשי אם הוא לא היה דוקר אותו בגין מאיפה שאני בא מהעיר שאני בא אין לי לתת תביעה אני לא עד תביעה, זה הוא זה העד תביעה זה שהוא יLOUR לנפנף עכשו עם הפרוטוקול בתא המעצר שידעו שהוא דкар אותו בגין ובגלל זה אני פה. אני לא עד תביעה. זה הוא העד תביעה זה הוא הצלב וזה הוא צריך לקבל גרדום הוא לא צריך לקבל לא דקרים בן אדם גם בעולם הפשע של כל תולדות מדינת ישראל בגין. גבר בא לגבר בפנים ועוד על זה שאתה חייב לי ? אל תניד על איזה סיבה". בהמשך אמר, שגם הסכנה שנש��פה לאחוטו גרמה לו, בסופה של דבר, להיעד והוסיף והסביר: "... אני לא התכוונתי להיות עד תביעה ולקלק [צ"ל לקלקל] את השם שלי היה שווה לי לקבל את הדקירות האלה ולעבור את כל מה שאני עובר כרגע ולא להיכתב בעולם עד תביעה".

החשיבותה של המתلون מיחס, לכך שהוא לא ייחשב כמו שמשמעותו פעולה עם התביעה ועם בית המשפט ולכך שידעו שהוא אינו עד תביעה, כלשהו, ניכרת גם בכך שבסיוף חקירתו הראשית הוא שב והציג, שהוא לא התקoon לבוד ולהיעד והוא בא רק בגין שהנאשם דкар אותו בגין "**ושאם הוא מקבל פרוטוקולים שהיה כתוב בפרוטוקולים שהוא זה שדריך אותו בגין ובגלל זה באתי להיעד. לא בגין שאינו עד תביעה**"(עמ' 47 ש' 25-29).

עוד עלה, כי המתلون חשש מהנאשם ומקרובי משפחתו. בתחילת השוחר שנעשה עמו (ג/5 - נ/5/א), סירב המתلون שיצלמו את פניו והסביר שהוא דואג למשפחה "אם הוא עשה מקרה כזה חמור על לא כלום ממש... אפילו לאויבים לא עושים דבר כזה אני מפחד שמחר הוא ישחרר אני לא יודע מתי, אולי עוד שבוע עוד שבועיים עוד חודש עוד 10 שנים, יבוא ויפגע במשפחה שלי אז אני חשוב פעםיים" (ג/5 עמ' 1 ש' 6-9). בעודו הוסיף המתلون והסביר, שהוא חשב שם ישחרר העד לא יצטרך להיעד ולכן הסכים ומספר את כל האמת.

33. ואמנם, עיון בהודעתו הראשונה מעלה, שהמתلون מסר, במכoon, פרטים שאינם נכונים בנוגע לאיורו ומספר סיפור שאיננו יכול להיות מציאותי.

בהתודה זו סיפר המתلون, שבתאריך 2.11.15 (יום איורו) הוא נסע לחיפה על מנת לגבות חוב מדיר בשם ארץ, אשר שכר ממנו את הדירה הקטנה לפני 4 שנים ונותר חייב לו 8,000 ₪ עבור השכירות, אך הוא לא נמצא את הדיבר. עוד סיפר, שכאשר חזר לביתו בשעה 18:00, כשהוא שיכור, קפץ עליו מישחו, בחצוב הבית ודקר אותו 11 דקירות.

אין כל מחלוקת שהמתלון נזכר ביום 15.11.2012 בבוקר ולא בערב, במובאה ולא בחזר. לא רק סיפור זה אינו תואם את מקום האירוע ואת שעת האירוע, אלא שבהودעה סתרות פנימיות רבות. כך, למשל, תחילת אמר המתלון שהוא אינו יודע מי ذكر אותו, כי הוא היה שכור והוא חשור; בהמשך אמר שאולי זה היה עם עליית השחר; אמר שהוא לא ראה מי ذكر אותו, אך בהמשך אמר שיכל להיות שהוא מפחד להגיד מי ذкар אותו, ועוד.

גם הסיפור על נסעה לchiefa על מנת לגבות כסף שחיב לדייר מלפני 4 שנים, כאשר אין הוא יודע את שם משפחתו של הדייר או את כתובתו ורק שמע שהוא גר בחיפה (וכמובן אינו מצוי אותו) וכאשר הוא חוזר הביתה מתנפל עליו מישחו בחזר ודוקר אותו זהה אותו דייר, ארץ הוא, על פניו, סיפור בלתי מתתקבל על הדעת.

אין לי כל ספק שבהודעתו הראשונה למשטרה סיפור המתלון שבדוי בשל כך שחשב שהוא יצא מהפצעה בקלות ו בשל הקודים הנהוגים בחברה בה הוא חי, כפי שהסביר וכפי שצינתי לעיל, וכי רק לאחר שהתאושש קמעה, יוכל את אשר אירע והבין את חומרת מצבו, החליט לספר את האמת, כאשר את סטייתו מהקודים הנהוגים בקבוצת ההתייחסות שלו הוא מסביר באופן הנחשב לגיטימי על פי אותם קודים, הינו - שהנאם ذكر אותו מהגב ולא בא אליו פנים מול פנים, כשהוא חוזר מדגש,שוב ושוב, שהוא כלל אינו עד תביעה.

לא לモותר להזכיר, כאן, כי כאשר המתלון שכב בזירה, שותת דם וחשב שהוא לא יצא מהפצעה, הוא אמר שהוא דייר שלו ונתקב בשמו של הנאשם (ולא של ארץ).

34. לגבי הפרוכות והסתירות, להן טוען הסגנור אומר, כי לא מצאתי כל חוסר סבירות בתיאורו של המתלון את האירוע, לא מצאתי שתיאור האירוע מופרך ואף לא מצאתי בדבריו פרוכות או סתרות מהותיות.

יש אף לחת את הדעת לכך, שאין מחלוקת שהairoע שתיאר המתלון אכן התרחש ושהמתלון יצא ממנו בשן עין. בנוסף, מדובר מפחיד וטרומטי מאיין כמווהו ולא ניתן לצפות מאדם המותקף באופן זה, שידיק בכל פרט מפרט האירוע.

גרסתו של המתלון לפיה הוא נזכר בסכינים דמיות חרבות בעלות להב מעוקלת, לא נסתרה בעדויות הרופאים שטיפלו בו והטענה אף לא הוצאה בפניהם. המתלון ציין שלhab הסcin הראשונה היה באורך של כ- 15 ס"מ וכי הסcin השנייה הייתה קצר יותר ארכוכה. אין מדובר, אפוא, בסכינים ארכוכות, שלא ניתן להכניס לכיס, כפי שטען הסגנור. המתלון תיאר את ידיות הסכינים וציין שהן מעוטרות.

המתלון לא אמר בוודאות שהנאם נפגע (כפי שעולה מטיפולו הסגנור) אלא ציין בהודעתו למשטרה, כי **יתכן** שהנאם נפגע באירוע **"אולי גם הוא נפגע אולי גם הוא נפגע כי אני נלחמתי על החיים שלי"** (נ/5 ש' 144). בנסיבות אלה אין ולא יכול בכך שכן הנאם נעצר לא נמצא על גופו סימני פצעה מה גם שהוא היה בבריחה במשך כ- 3 שבועות.

35. גם הסתירות בדברי המטלון בנוגע לגובה חוב ההלואה שחייב לו הנאשם אין מהותית, במילויו נכון לכך שהנאשם אינו מכחיש קיומו של חוב הלואה למטלון והוא אף נוקב בסכום חוב של 8,000 ₪, שהוא גבוה מהתוכומים להם טוען המטלון.

המטلون סיפר שאחיו גרשום סיפר לו ולשכנם בשם צחי נגר, שהוא ראה את הנאשם יוצא עם תיק בידו. אמנם, גרשום לא סיפר זאת בהודעתו במשטרה וסירב לפניו המשטרה למסור הודעה נוספת נוספת, אך הגיע עד הגנה ואישר את הדברים.

בין אם המטלון היה בבית כאחוטו חזרה מעבודתה בלילה שלפני האירוע, כפי שהעדיה בבית המשפט ובין אם לאו, כפי שמסירה במשטרה, אין כל אינדיקציה לכך שמעשיו בלילה שלפני האירוע קשורים באופן כלשהו לאירוע. אצין, כי הודעה נגבה מהאות, במקום האירוע, לאחר שהיא ממשנה ונודע לה שאחיה נזכר וכי היא הסבירה שהיא הייתה עסוקה במצבו של אחיה ושאול מה שאמרה לחוקרת איננו נכון.

מניע

36. על אף שאין צורך להוכיח מניע, הוכחה שהוא קיים, יכולה לחזק את ראיות התביעה. ראו: ע"פ 8808/88-Al פחימה נ' מדינת ישראל (10.1.2017), שם הובהר, כי "במישור האחריות הפלילית, מניע אינו מהוоснов מיסודות העבירה בעבירות הרצח, וכך גם אם לא הוכח קיומו של מניע, ניתן היה להרשי את המערער בעבירה זו (ע"פ 4/005/2005 אברוטין נ' מדינת ישראל, [הורסם בנבז] פסקה 26 (29.3.2007), והאסמכתאות הנזכרות שם). אכן, נקבע בפסקה זה מכבר, כי במשור הראייתי, יש וקיומו של מניע, יהווה נדבך ונוסף לראיות הניסייבות האחרת, ויחזק את המשטמע מהן. והיפוכם של דברים. העדר מניע יכול לשיכרסת ביתר הראיות הניסייבות, ויפחית משקלן המצביער" (ע"פ 3177/91 חייאב נ' מדינת ישראל, [הורסם בנבז] פסקה 10 (26.10.1992); ע"פ 7253/14 פינקלשטיין נ' מדינת ישראל, [הורסם בנבז] פסקה 51 לחווות דעתו של השופט י' עמידת (16.11.2015)).

גורסת הנאשם לפיה לא היה חוב, מופרכת על פניה. הנאשם ואלה טוענו, כי הם היו חייבים דמי שכירות רק עבור חדש אחד - חדש נובמבר (ת/1 שׂו' 186-183, ת/2 שׂו' 106-113). הנאשם טען, כי את ההלואה שהוא מקבל מהמטلون, בסך 8,000 ₪, (אותה הcalculה בהודעתו הראשונה במשטרה ואישר רק בהודעה השנייה), הוא היה צריך להחזיר רק בחודש ינואר 2015 (עמ' 169 שׂו' 9-15). על מה אפוא יצא קצפו של המטלון, עד שאיים לפניותם מהדירה? על כך שבים 1.11.15 טרם שולם שכר הדירה של נובמבר?

37. למעשה, הוכח בראיות פוזיטיביות, שהיה לאלה חוב שכירות עבור החודשים מיום 2015 ועד למועד האירוע. הוכח שגם נקלעו לקשיים כלכליים ושהמטلون דרש תשלום כבר מספר חודשים לפני האירוע.

גב' מריה משקוב, חברותה של אלה (להלן: "מריה"), אשר הובאה כעדת הגנה כדי שתتفسר על אופיו הרע של המטלון, סיפרה בחקירה הנגידית, כי מספר חדשים לפני האירוע אלה אמרה לה שאין להם כסף וביקשה ממנה עזרה כספית. עדותה לפיה אלה סיפרה לה באמצע חודש يول', שבחודש האחרון לא היה לה כסף לשלם שכר דירה, תואמת את גורסת המטלון בעניין החוב.

העדה ידעה לספר כי עד חודש יולי 2015, הם שילמו שנה מראש וכי גם עבור השנה הנוסףת המתלוון דרש תשלום לשנה מראש ולא היה להם לשלם אז "... **התחליל בלבגן**, **היא ביקשה לשלם חודש חדש**, **הוא תחיליל לחוץ עליהם ואז זה ממש היה מצב קרייטי שם**". העדה שללה את גרסת ההגנה לפיה החוב היה רק על חדש נובמבר והוסיפה: "... **מאותו רגע שהיה סיום חוזה היא כבר הייתה במצב כספי די קרייטי, זה מה שאני זכרת**. **הם סבלו כמה חדשניים שהם שילמו חצי, שילמו לא שילמו, שילמו לא בזמן, זה היה קצת בלבגן אני בגלל זה לחצתי אولي אני טועה אבל זה ככה זה נזכר לי**" (עמ' 153-154). מריה אף העידה, כי כחשי שנה לפני האירוע היא הלאה עם אלה אל המתלוון ודיברה איתו על חוב דמי השכירות וביקשה שיתן לאלה שהות של כמה ימים על מנת לשלם לו.

38. אלה אישרה שהוא זו שילמה את דמי השכירות (עמ' 126 ש' 7-8) ושמחדש يول' היא אישית לא שילמה דמי שכירות (עמ' 126 ש' 18). היא אף צינה שהוא לה ולנאים קשיים כלכליים (עמ' 127 ש' 2-6), אך עם זאת טענה, כי היא לא שמעה מהמתלוון טענות בעניין התשלום ولكن חשבה שהכול משלם (עמ' 127 ש' 10-11).

עדותה זו סותרת לחולוטין את עדותה של חברותה מריה וברוי שאין בהאמת, מה גם שאליה עצמה אישרה שעرب לפני האירוע היה ריב בין המתלוון לנאים, שהמתלוון צעק ואמר שאם לא ישילמו לו הוא יזרוק אותם מהדירה (עמ' 127-128).

גם אחוטו של המתלוון, הגב' גולנס מושאלוב אישרה שהם לא שילמו בזמן דמי שכירות ושיהו בעניין זה ויכוחים בין המתלוון לבין הנאים (נ/13 ש' 5-6 ועודותה בעמ' 40 לפניו ש' 22-7).

39. המזקקה הכספיית, כמו גם איזומיו של המתלוון, ערב לפני האירוע כי אם לא ישילמו את החוב הוא יזרוק אותם מהדירה, מהווים מניע לביצוע המעשה על ידי הנאים, המתווסף לכל הריאות המוכיחות את אשמתו ומחזק אותו. בנוסף, שקר זה ששיתרו הנאים ואלה, בעניין החוב אשר הוכח בראיות מהימנות ועצמאות, מצביע על רצונם להסתיר את החוב ולטשטש את המנייע לביצוע העבירה ומחזק את ראיות התביעה.

התנהגות מפלילה של הנאשם לאחר האירוע ואמירות מפלילות

40. התנהגות מפלילה של נאים, יכולה להיות חיוך לראיות התביעה. מדובר בראיה נסיבית, אשר איןנה יכולה לעמוד בפני עצמה, אולם ככל שנאים אין הסבר להဏוגות מפלילה, היא מתווסף, כראיה נסיבית, לראיותה של התביעה ופועלות לחובתו, בהצטיפה לראיות אחרות, המובילות למסקנה המרשעה [ראו, למשל: ע"פ 517/86 ברוקס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 441 (1989); ע"פ 571/86 אדרני נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 329 (1989); ע"פ 6972/09 אבטבול נ' מדינת ישראל (27.2.2012); ע"פ 09/2996 - אחמד דבור נ' מדינת ישראל, (11.5.2011)].

על בית המשפט לבחון את ההתנהגות המפלילה, לאור כלל הראיות שהובאו בפניו ולאור הסבירו של הנאשם. ככל שנית הסביר סביר ואמין להဏוגות המפלילה, אשר יש בו כדי ליטול את עוקצها, היא לא תזקף לחובת הנאשם. ראו: ע"פ 663/81 - אברהם חורי נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(2), 85.

41. בריחתו של הנאשם מזירת האירוע וכן היעלמותו במשך 20 ימים, מהוות ההתנהגות המפלילה. ההסבירים שנותן הנאשם, לבריחתו מהמקום ולהיעלמותו, אינם אמינים.

על פי גרסת הנאשם, הוא לא ידע מה אירע במקומות, שהרי כאשר הוא הגיע הוא לא ראה דבר פרט לשלוותם במובאה. בנסיבות אלה, התרחש לפיו מישחו פגע במתלון והמתלון עזב את המקום, איננו ודוקא התרחש הסביר היחיד. קיימים תרחישים סבירים לא פחות, כגון שהמתלון נפגע, התוקף ברוח והמתלון נמצא בקרבת מקום, שותת דם, יתכן אף שהמתלון הוא זה שפגע במישחו שבא לבקרו וקיימת אפשרות שהוא נמצא מעלה בדירה, מעלים את עקבות הפשע, או רודף אחר הקורבן ומנסה לסייע את המלאכה וכיוצא בהלה אפשרויות.

במקרה זה - הצעד המתבקש מאדם הנכנס לדירה ורואה שלולית דם הוא לקרוא בקול, שמא מישחו צור עזרה, להזעיק את השכנים, לטלפון למשטרה, למ"א וכיוצ"ב פעולות, אשר בהן נוקט אדם שמצוינו נקי.

אכן, יתכן שאדם בעל עבר פלילי יברח ממקום ביצוע פשע מחשש כי הימצאוו במקום תעורר חשד בדבר מעורבותו ביצוע המעשה, אך בעניינו, עברו של הנאשם בישראל אינם מכבד [עבירה של סרסות לזמן מסוים בשנת 2002 (עמ' 201 ש' 11-21)]. הוא מלפני שנים רבות וכשלעצמם, אינם מקים חשש של ממש, שמא האשמה טיפול דווקא על הנאשם.

42. בנוסף, מריה, חברתה של אלה מסרה בהודעתה מיום 15.11.29, כי כשבועיים קודם לכן (כאשר הנאשם היה בבריחה) הוא התקשר אליה וביקש ממנו שתמסור להלה שהוא אוהב אותה וביקש סליחה "שהוא לא היה כמו שהיה חשוב, שהוא לא הצליח לעשות מה שהוא צריך ממנו". גם לאחרות הגרה באשקלון התקשר הנאשם בעת היותו בבריחה ואמר לה ש"אם הוא יסגור את עצמו למשטרה הוא יהיה בבית סוהר" (עמ' 205 ש' 3-5).

אמירות אלה מצביעות על תחושת אשם של הנאשם והן מוכיחות את כלל הראיות המצביעות על אשמו. בע"פ 4209/14 יצחק קרן נ' מדינת ישראל (15.11.2015), ראו באמירה כי "עשה משהו מיותר", שנאמרה על ידי הנאשם שיצא מפתחה מיכולת בה רצח אדם, כשהוא מכוסה דם וכן בשאלתו, בזמן מאוחר יותר, אדם אחר אמר הוא מעוניין שהוא יולך למשטרה ויגיד שהוא רצחתי", כאמרות מפלילות, המבטאות תחושת אשם של הנאשם וראשת הודהה, היכולה לשמש חיזוק לראיות אחרות.

כך גם בעניינו; אמירותיו של הנאשם מעידות על תחושת אשם. עם זאת אבהיר, כי די בראיות האחרות שהובאו כדי לקבוע את אשמו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר וכי התנהגוו המפלילה של הנאשם ואמירותו המפלילות, מהוות חיזוק מעבר לנדרש.

הטענה לעיליה ואופיו של המתלון

43. המתלון וגם הנאשם אמרו שהיחסים ביניהם היו בסדר. המתלון העיד שכשר הנאשם היה מגיע לשלם את החשבון הוא היה מזמן אותו לקפה והם היו יושבים ומדוברים כמה דקות. הנאשם אמר שהיחסים בין לו לבין המתלון היו "נורמליים, כמו בין משכיר לדיר" (ת/א עמ' 27 ת/א' עמ' 26-27), אם כי ציין, כי המתלון תמיד צועק, לא ידוע לדבר רגוע. לצעוק זה בטבע שלו (עמ' 26).

הנאשם מסר מספר סיבות לכך שהמתلون יעליל עליו ולא יצבע על הדוקר האמתי; וכי קל להגיד את שמו, כי המתلون יודע שיש לו עבר (ת/א' עמ' 31). אם יגיד עליו, איש לא יבוא אליו בטענות, אבל אם יגיד את השם של מי שבאמת ذكر, יבואו אליו (ת/א' עמ' 31). כן טען שהרבה פעמים באו אנשים להוכיח את המתلون. היו צועקים שיצאו החוצה ומרביכים לו (ת/א' עמ' 32). בעודותיו הוסיף סיבה אחרת - המתلون רצה לנוקם בו כי הוא לא רצה לסייע לו עם עבריניים אחרים (עמ' 203 ש' 4-9).

44. אשר לטענות נגד אופיו והתנהלותו של המתلون - אכן, נשמעו בפנינו ראיות בדבר התנהלות תוקפנית של המתلون ובדבר מעורבות כזו אחרת שלו באירועים אלימים,odalman: מסמן (שתאריכו אינם ברור) מהמרכז הרפואי היל-ipa (סומן נ/11) ובו רישום על תלונת אחיו גרשם לפיה המתلون מאים עליו בסיכון, חותך צמיגים, צועק, שובר ושותה וודקה כל יום; עדותה של מריה, שמספרה על התנהלותו של המתلون בمساعدة שהייתה בבעלותה ואמרה, שכאשר המתلون שותה אי אפשר להשתלט עליו, הוא מתחילה לדבר שטויות, לרוב עם אנשים, להשפיל אנשים בمسעדה. לדבריה, כאשר ראתה שהוא בא, היא, הייתה מדיפה לסגור את המסעדה ולא להפסיק הלאה. מריה סיפרה עוד, כי בחצי שנה לפני האירוע, היא הגיעה עם אלה אל המתلون על מנת לבקש ממנו אורכה לתשלום חוב דמי השכירות. המתلون דבר בצורה מכוערת, תוך הנפת ידיים, אמר שהוא יזורך את אלה מהבית עם כל חפציה ועם בנותיה ודרש ממנו למכת (עמ' 152 ש' 12 ואילך). אצין כי, מנגד, שמענו את דבריו של מר יעקב ניל, אשר המתلون עבד, בהשגתתו, במפעל בו שימש העד בתפקיד מנהל הייצור, אשר העיד שהמתلون היה בסדר.

המתلون עצמו אמר שהוא חושד שמיישהו מעברו שלח את הנאשם לדקור אותו, דבר המצביע על כך שהוא לו סכסוכים והוא עצמו חושב שיש לו אויבים שרוצים להתנקם בו. למתרון גם רישום פלילי (הגש וסומן נ/6), אם כי עיקרי הרשעותיו הוא מלפני שנים (משנת 1995 ועד שנת 2008) ושתי ההרשעות האחרונות הן בעירות של איזומים, העלבת עובד ציבור והפרעה לשוטר במלוי תפקידו, שבוצעו בשנים 2012 ו- 2014 והן אין רלבנטיות לעניינו.

אין בכלל האמור לעיל כדי לערער את האמון שנתי בדרכי המתلون באשר לאופן קרות האירוע ונסיבותיו ובאשר לזריזו את הנאשם, כדי שדקר אותו ואין בעובדה שלמתلون היו בעבר סכסוכים עם אחרים או שהוא עצמו אינו "טלית שכולה תכלת", כדי לערער את הראיות הפזיטיביות הקיימות בתיק זה. יש לזכור כי המתلون הוא הקורבן בפרשא זו והטענה לפיה הוא הצבע על הנאשם כדי שדкар אותו, כדי לא להצביע על הדוקר "האמת" אשר עלול להתנקם בו, היא טענה בעלים. בעינינו, המתلون אינו אומר שאולי אחרים פגעו בו, אלא הוא עומד על טענותה לפיה הנאשם פגע בו, אולי בשליחותם של אחרים. בכך אין כדי להוציאו לנאמן. בנוסף, סכנת נקמה לא פחותה ואולי אף ממשית יותר, קיימת דזוקה מצד אדם חף מפשע, אשר מעליים עליו עלילה שכזו, בפרט כאשר מדובר למי שיש לו עבר פלילי (גם בברית המועצות),قطעתה הנואם על עצמו.

מחדי חקירה

45. הסגנור טען, כי זכויותו של הנאשם לא הוסברו לו לפני חקירתו. עובדתית טענה זו אינה מבוססת, שכן הנאשם נשאל, בחקירה הראשונה, אם הוא רוצה להתייעץ עם עו"ד לפני החקירה והשיב שהוא רוצה להתייעץ לאחר החקירה. גם אין נפקות לכך שהוא סירב לחתום על כך שהוסברו לו זכויותו בנימוק שהוא אינו כותב וקורא בעברית.

לפני חקירתו השנייה הוא התייעץ עם עורך דין ומילא, גרסתו במשטרת היא גם גרסתו בבית המשפט.

46. הסגנור טוען למחדלי חקירה בכר שהמשטרה לא בדקה, כראוי, אם היה לנאים דיר בשם ארץ ולא מיצתה כיוון חקירה זה, בין היתר על ידי בדיקה ברישומי העירייה. כן טוען הסגנור, כי המשטרה לא בדקה את האפשרות שמא מי מאובייב של המתلون ביצע את המעשה, לא חקרה כיוני חקירה אחרים. לטענתו, מדובר במחדלי חקירה אשר יש בהם כדי להביא לזכותו של הנאשם מחלוקת הספק.

כדי שיכולים בחקירה יהיו מחדלי חקירה שיש בהם כדי להשיע על התוצאה, יש להראות כי בשל מחדלים אלו "פגיעה יכולתו של הנאשם להתמודד כראוי עם חומר הראיות אשר עמד נגדו, עד כי קיים חשש ממשי כי הגנתו קופחה, כמו גם זכותו להליך הוגן" [ראו, למשל: ע"פ 12/5633 נימן נ' מדינת ישראל (10.7.2013), בפסקה 48, וראו גם ע"פ 12/3947 סלאח נ' מדינת ישראל (21.1.2013); ע"פ 5386/05 אלחוורטי נ' מדינת ישראל (18.5.2006)].

בעצם קיומו של מחדל חקירותי, אין כדי להביא לזכותו של הנאשם. יש לעמוד על מהותו של המחדל ועל השפעתו על יכולתו של ביהם"ש לקבוע עובדות ברמה הנדרשת במשפט פלילי. את משקלו של המחדל יש לבחון על רקע מכלול הראיות שהונה בפני בית המשפט. ראו דברים שנאמרו בע"פ 7287/13 סידי נ' מדינת ישראל (23.9.2014), "עزم קיומם של מחדלי חקירה אינם מהווים טעם מספיק לזכותו של הנאשם...על בית המשפט לבחון, האם המחדלים הנטענים מעוררים ספק סביר לגבי אשמו של הנאשם...השאלה אינה האם אפשר וראוי היה לנתקוט בצדדי חקירה נוספים, אלא האם יש די ראיות המוכיחות את האישום מעבר לספק סביר". כן ראו: ע"פ 6/06 7546 אבו סבית נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (31.10.2007); כן ראו: ע"פ 11/3090 ווספי ענתבאיו נ' מדינת ישראל (18.10.2012) והאסמכתאות הנזכרות שם, כמו גם את ההפניה לדבריו של כבוד השופט ס' ג'יבראן בע"פ 347/07 פלוני נ' מדינת ישראל (29.11.2007), שם הובהר כי "השאלה היא ביסודה שאלה של צדק. האם נעשה למעערר עוויל" וכן כי "נפקותו של המחדל תלויה בנסיבות המקורה הקונקרטי ובפרט בשאלת האם עסקינו במחדלכה חמור, עד כי יש חשש שמא קופחה הגנתו של המערר באופן שיתקשה להתמודד עם חומר הראיות המפליל אותו או להוכיח את גרסתו שלו[...]. על בית המשפט להכריע מה המשקל שיש לתת למחדל, לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם ברأית מכלול הראיות".

47. אמנם, כל שעשתה המשטרה על מנת לבדוק אם היה למתلون דיר בשם ארץ, היה לשוחח טלפון עם אחוינו של המתلون, אשר אמרה שהיא איננה זוכרת אם היה להם דיר בשם זה. עם זאת, בנסיבות העניין, כאשר התברר כי המתلون אמר את שמו של הנאשם, מיד לאחר האירוע, שעה שהמתلون חזר בו מהודעתו הראשונה (שמילא לא התישבה עם העובדות) והסביר מדוע ונוכח שאר הראיות שנאספו, כמפורט לעיל, לא היה עוד טעם בבדיקות נוספות, בעניין זה. עוד יש לומר, כי דבר לא מנע מהסגנור לפנות לעיריה (גם אם היה עליו לבקש צו לשם כך), על מנת שתמצא לו מידע זה.

בנסיבות אלה, אין לראות בכינוי החקירה שנערכה ובהיקפה מסוימת מחדל חקירה המבוסס חשש לפגיעה בזכויותו של הנאשם, גם אם ברגעם להיבטים מסוימים ניתן היה להרchip את החקירה וכבר נאמר כי: "הטענה כי על המשטרה לבדוק כיוני חקירה שונים כדי להביא לגילוי האמת היא ציונו של המבחן מלאו, ודבר זה צריך להיות טבעי ברגע הgentiy של המשטרה; ואולם, על המשטרה מוטלת החובה לבחון את האפשרויות הסבירות והמתתקבלות על הדעת".

השיקעת משאבים רבים ויקרים לבדיקתן של גרסאות חלופיות שנגנו במוחם של חוקרים רק כדי לצתת ידי חובה, כאשר אין לגרסאות אלה כל אחיזה במציאות ואף אחד מן העדים לא ציין, אף לא ברמז, אינה מצויה בכלל חובותיה המקצועית של המשטרה. אשר על כן, בעניינו אני רואה כי שגתה המשטרה באשר ביקשה לבסס באמצעות עדויות וראיות את התמונה הלאורית שהוצגה בפניה, ולהביא לכך למכרז של המערער" ע"פ 11/4226 נביל ابو חdir נ' מדינת ישראל (15.2.2016). ראו עוד והשוו: עפ' 14/4523 יעד חיליל נ' מדינת ישראל (20.1.2016).

48. הסנגור טוען, כי לא הוכח שהמתלון נזכר באמצעות שתי סכינים, לא הוכח מספר הדקירות ולא הוכח כי כל פצעיו הם פצעי דקירה, להבדיל מחתכים ואף לא הוכח שהוא נזכר בצווארו.

לענין מספר הסכינים אומר, כי די באמון שנטתי בעדותו של המתלון, כדי שאקבע כי הוא נזכר, בנסיבות שתוארו על ידו, באמצעות שתי סכינים, אותן תיאר המתלון כבר בהודעתו השנייה. הסכינים לא נתפסו על אף שנעשו סריקות במטריה לאתרן (ראו, למשל, עדותה של הוחוקרות אליטים עמ' 69, ש' 4-21). אלה העידה שאין להם בבית סכינים עם עיטורים, אך עדותה, שהיא רצופה בסתרות, אינה אמינה עלי. אין גם כל משמעות לכך שמריה לא ראתה סכינים אצל הנאשם ואין בכללఆלה כדי להטיל ספק בעדותו של המתלון לפיה הנאשם ذكر אותו באמצעות שתי סכינים מעוטרות.

אני קובעת, אפוא, כי הנאשם הוא זה שדקר את המתלון, באמצעות שתי סכינים, באופן שתואר על ידי המתלון.

הפגיעה בגוף המתלון

49. על פצעותו הקשות של המתלון ניתן ללמוד מעדויות העדים שנגשו אליו כאשר התמונת ליד שער בית מס' 83 - יעקב ניל ודוד אילוז, אשר צינו את מצבו הקשה של המתלון והתמקדו בדקדירות בבטנו ובמאזיותם לחסום את הדם שניגר ממנו.

במסמכים הרפואיים השונים צוין, שוב ושוב, שעל גופו של המתלון נמצא מספר רב של דקירות. אמן, נcona טענת הסנגור לפיה במסמכים שונים רשם מספר שונה של דקירות, אולם ניתנו לכך הסברים סבירים ואמנים ומילא, למספר המדדיק של הדקירות אין כל משמעות.

50. אני דוחה את ניסיונו של הסנגור להטיל ספק באופן בו נרשמו הדברים במסמכים הרפואיים ובנסיבות הרישומיים. מסמכים אלה מהווים רשותה מוסדית, כהגדרתה בסעיף 35 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 (להלן: "פקודת הראיות"), כ: "מסמך, לרבות פلت, אשר נערך על ידי מוסד במהלך פעילותו הרגילה של המוסד" וחל עליהם האמור בסעיף 36 לפקודה, על פי:

"(א) רשומה מוסדית תהא ראייה קבילה להוכחת אמיתות תוכנה בכל הלין משפטי, אם

נתקיים כל אלה -

- (1) המוסד נוהג, במהלך ניהולו הרגיל, לעורך רישום של האירוע נושא הרשמה בסמוך להתרחשותו;
- (2) דרך איסוף הנתונים נושא הרשמה ודרך עריכת הרשמה יש בהן כדי להיעיד על אמיתות תוכנה של הרשמה;

(ד) התקבלה ראייה מכוח סעיף זה, יהיה הצד שכנגד זכאי לחקור חקירה נגדית עדים שזומנו על ידו לעדות, לשם הזמת הראייה, אם עדים אלה קשורים עם בעל הדין שמטעמו הוגשה הראייה".

לענין היה רישומים הנערכים בבית החולים חלק רפואי, בבחינת "רשמה מוסדית", ראו דברים שנאמרו בע"פ 7704/13 יעקב מרגולין נ' מדינת ישראל (8.12.2015): "עסקנן במוסד' כהגדתו בסעיף 35 לפקודת הראות, המספק שירות לציבור. אף עלה כי רפורט מהווע' רשותה מוסדית' - 'מסמן... אשר נערכ על ידי מוסד במהלך פעילותו הרגילה של המוסד'. בנוסף, מהחומר עולה כי שני התנאים לקבילות רשותה מוסדית מעין זו התמלאו. הציג בסיס לכך שבית החולים נוהג לעורך, במהלך ניהולו הרגיל, רישום זהה בסמוך להתרחשותו. הוצאות הרפואיים בדבר שבשגרה לצורך טיפול והערכתה. הדבר מעיד על אמיתות תוכנם (ראו סעיפים 36(א)(1), 36(א)(2) לפקודת הראות). כאמור לעיל, לא נמנעה מן הסוגרים האפשרות להזמין לעדות את העדים הדרושים להם, ולא נוצר מצג כאילו לא יעשה שימוש ברופוטים ללא החלטה מוקדימה (ראו והשו לע"פ 4229/14 סופיאן סעайдיה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבוי] פסקאות 4-3 (6.7.2015))."

כן ראו ע"פ 10049/10 רatab Avi Uza N' מדינת ישראל (23.8.2012) שם נאמר לגבי רשותה מוסדית מסווג אחרת: "תכליתו של סעיף 36 לפקודת הראות היא להכשיר את קביעות הרשמה גם בלי עדות של מי שערכ אותה ואילו הטוען לטיעויות אפשריות יתכבד ויזמין עדים להזמת הראייה בהתאם לסעיף 36(ד) לפקודת הראות".

.51. מכל מקום, עורכי המסמכים העידו לפניינו והסבירו את האופן בו הם נרשמו ואת משמעות הרישומים.

בדוח מד"א (ת/82) נרשם "בבקרה דקירות מרובות כ- 9 במספר, בחלקי הגוף - ראש. צוואר, גפיים עליונות, גב, בטן וקשת בית החזה התחתון השמאלי" (הדגשה אינה במקור). בהמשך, תחת הכותרת "טריאומה" נרשם: "גולגולת:ocab, פצע, חבלה חרודרת, דימום קל; שכמה ימנית:ocab, פצע, חבלה חרודרת; אמה אחוריota שמאלית:ocab, חבלה חרודרת, חתר, דימום קל; בטן שמאל תחתונה:ocab, פצע, חבלה חרודרת, חתר, דימום קל; אמה אחוריota ימנית:ocab, חבלה חרודרת, חתר, דימום קל".

בדוח הניתוח (ת/38ב') נרשם: "חוליה שהתקבל לחדר הלם עקב דקירות מרובות בחזה ובגב ובבטן עליונה ובראש ובעורף, פצע בבטן עליונה חרודר פצעייה עם בליטה של אומנטום דרכו [...] במעבר חזה בטן מצד ימין בקו מידקליביקולרי מתחת לקשת הצלעות כס"מ, בנוסף שני חתכים בבטן שמאלית [צ"ל שמאלית]

עלionaה כמעט באותו גובה [...] דקירות שטחיות בגב משמאלי [...] מליסטרציה של הכבד ... עם דימום עורקי פעיל. קרע של הסרעפת הימנית עם דימום פעיל עורקי [...] כמות גדולה של דם כמעט 1.5 ליטר בכל מדור הבטן [...] תפירת הפצע בקרקפת [...] החתכים באמה הימנית רק נח辩证 ולא נתפרק, פצע בזרוע ימין נתפרק ... פצעים בגב לא נתפרק בחדר ניתוח". ביום 10.11.15 עבר ניתוח חוזר עקב זיהום (ת/83ג').

במסמך קבלת המתלוון ל"היל יפה" (ת/83) נרשם: "בקבלתו... נספרו ס"כ 11 דקירות...". בניתוח נמצאו ונתפרק "פצע מדמם בכבד וקרע בסרעפת". כן נכתב: "חלק מהפצעים נתפרק ללא תחבשות" "פצעים רבים בידים עם תפירים". בדו"ח סייעדי (ת/88) נרשם: "הגיע עם דקירות בפלג גפו העליון 3 בגב ובראש - בערך כ-11 דקירות אзор ידים ראש, גב".

52. טענת הסגנור לפיה על אף שהמתלוון טען שהוא נזכר בגב והצבע על העורף, לא נמצא לאחר זה "סימן דקירה מובהק", נשללת באשר רשם בדו"ח מד"א ובדו"ח הניתוח (ת/83ב') נרשם: "חוללה שהתקבל לחדר הלם עקב דקירות מרובות בחזה ובגב ובבטן עליונה ובראש ובעורף...". רישום זה מצביע על כך שנמצאה לפחות דקירה אחת בעורף ומאשר את דברי המתלוון. חומרת הפצע בעורף אינה רלבנטית.

53. גם בנוגע למספר הפציעות, נחקרו הרופאים ואנשי הcourt הרפואית שטיפלו במתלוון ב"hil Yafe". מעדיהם עללה, שהמתלוון הגיע לבית החולים כשל גוף פצעות רבות שנגרמו ככל הנראה מחפץ חד, כגון סכין (או סכינים) וכי הוא היה בסכנת חיים.

אייל דורורי - פרמדיק במגן דוד אדום אשר חתום על ת/82, שם נכתב 9 דקירות, אמר שהוא לא ספר את הדקירות, אלא ציין, בערך את מספרן; בטוי לוי, העובדת בהמטולוגיה וביום האירוע הייתה במינון כליל העידה שהיא רשמה כ- 11 דקירות לפי מה שראתה. לדבריה הוא הגיע שותת דם, אך קשה לומר אם הגיעו את הדקירות, אך היה מדובר בדקירות מרובות, יותר ממה שהם רגילים לראות; בטוי וכן פרופ' קאסטול הסבירו, שכאשר מגיע פוצע כזה בבית החולים אין מתעסקים כמעט בנירית ואין מצינים את כל הפציעות. רצים לחדר ניתוח.

ניתן, אפוא, לסכם, כי המתלוון נזכר פעמים רבות וכי נמצא על גופו מעל 10 פצעות שנגרמו מסכין/סכינים, בدرجות חמורה שונות ובדרגות חמורה שונות. לפצעות העיקריות אשוב בפרק בו ינותחו יסודות העבירה של ניסיון לרצח.

העבירות בהן הואשם הנאשם

עבירת הניסיון לרצח

54. הנאשם הואשם בעבירה של ניסיון לרצח, כהגדרתה בסעיף 305(1) לחוק העונשין: "**העשה אחת מלאה, דינו - מאסר עשרים שנים: מנסה שלא דין לגורום למותו של אדם.**"

מהחר שעסוקין בניסיון לעבירה רצח, יש צורך בהוכחת כל ריכבי עבירה הרצח, אשר בסעיף 301(א) לחוק, הכוללים יסוד עובדתי, הוא יסוד ההכנה הבא לידי ביטוי בסעיף 301(א) לחוק, ויסוד נפשי של "כוונה תחילה", כאמור ברישא של הסעיף, הכול רצון במוותו של הקורבן - החלטה להמיתו והיעדר קינטור, בזו הלשון:

"**301 (א) לעניין סעיף 300**, יראו מミית אדם כמו שהמית בכוונה תחילת אם החלטת להמיתו, והmittתו בדם קר, בלי שקדמה התגורות בתכווף למעשה, בנסיבות שבהן יכול לחשב ולהבין את תוכאות מעשיו, ולאחר שהcin עצמו להמית אותו או שהcin מכשיר שבו המית אותו.

(ב) כדי להוכיח כוונה תחילת אין צורך להראות שהנאשם היה שרוי בהלך נפש מסויים בזמן פלוני או תוך תקופה פלונית שלפני ביצוע העבירה או שהמכשיר שבו בוצעה הוכן בזמן פלוני שלפני המעשה".

היסוד העובדתי

55. בעניינו אין מדובר באישום בביצוע העבירה המושלמת - עבירת הרצח, אלא בניסיונו, המוגדר בחלק הכללי של חוק העונשין, בסעיף 25, הקובע: "**אדם מנסה לעבור עבירה אם, במטרה לבצעה, עשה מעשה שאין בו הכנה בלבד והעבירה לא הושלמה**".

על מנת שיתקיים היסוד העובדתי הנדרש לעבירות הניסיון יש, לפחות, להוכיח כי נעשה מעשה, אשר " יצא מגדר פעולות הכינה, והוא מהויה חוליה בשרשרת מעשים שנועד להביא, בסופו של דבר, לביצועה של העבירה המושלמת". יסוד עובדתי זה חל, כאמור, גם כאשר עסקין בעבירה של רצח בכוונה תחילת [ראו: ע"פ 1474/14 פלוני נ' מדינת ישראל (15.12.2015) והפסקה הנזכרת שם (להלן: "ענין פלוני").]

אומר בקצרה, אין צורך להרחיב בכך את הדיבור, כי אין כל ספק, שהפעולות של נתילת שתי הסכינים, הגיעו הנאשם אל דירת המתלוון ודקירת המתלוון בנסיבות, כפי שפורט לעיל, יצאו מגדר הכנן ג דא והגיעו לכלל מעשים, המגבשים את היסוד העובדתי הנדרש, לעבירת הניסיון.

היסוד הנפשי

56. עבירת הרצח כוללת בחובה את יסוד ההכנה [סעיף 301(א) סיפה לחוק העונשין] שהוא יסוד פיסי טהור, ואת יסוד "ההחלטה להמית", שהוא יסוד נפשי.

יסוד ההכנה מכוון להוכנות הפיזיות שעשה הנאשם להמית ובכלל זה - הוכנת האמצעים הפיזיים והמכシリים אשר ישמשו אותו בביצוע מעשה ההמתה (כל שהוא בוצע באמצעות מכשיר). אין צורך שיחלוף פרק זמן כלשהו בין ההכנה לבין ביצוע מעשה ההמתה ואף יתכן שההכנה וההחלטה להמית מתוינה שלובות זו בזו ותתגבשנה סמוך לעת ביצוע המעשה או אף בעת ביצוע המעשה עצמה [ראו: סעיף 301(ג) סיפה לחוק העונשין]. קיומו של יסוד זה (כמו גם היעדר הקנטור) מבחין בין החלטה שהתקבלה באורך ספונטני לבין החלטה להמית, אשר נתקבלה לאחר מחשבה והכנה" (ע"פ 10/8107 ולד עזר נ' מדינת ישראל (9.9.2013); ע"פ 11/2507 ארון אוסקר נ' מדינת ישראל (30.9.2013); ע"פ 88/266 בצלאל נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) (1989); ע"פ 92/1788 פנחס רחמייאן נ' מדינת ישראל (4.7.1994); ע"פ 78/655 שמידמן נ' היוזץ המשפטי לממשלה, פ"ד'(1) לד(1) 72, 63,

.(13/03/79)

57. בעניינו, יסוד ההכנה ברור ואין צורך להזכיר בו מילום - הנאשם הגיע אל דירת המתלון כאשר על גופו שתי סכינים באמצעותו הוא ביצع את המעשה וذكر את המתלון, שוב ושוב.

ההשערה שמדובר בסוגור בסיכון לפיה "יתכן שהמתלון נזכר בסיכון שנלקחה מביתו ולא בסכינים שהובאו עליו" הינה השערה בעלים, אשר אף אינה עולה בקנה אחד עם כך שהמתלון נזכר בمبואה בעוד שדירתו (בה, יש לשער, נמצאים סכינים מטבח) נמצאת בקומה העליונה. גם מאחר שאחותו של המתלון ישנה, אותה עת, בקומה העליונה, אין הימצאות כלשי להשערה לפיה הדוקר נטל ממש סיכון ולאחר מכן ירד עמו המתלון למבואה על מנת לאפשר לו לדקור אותו שם.

58. כתוב האישום מייחס לנԱשם ניסיון לעبور עבירה רצח, אך היסוד הנדרש לשם הרשעה בעבירה הניסיון, הוא אותו יסוד נפשי הנדרש בעבירה המשולמת - עבירה רצח, הינו - "**כוונה תחיליה**", כאמור בסעיף 300(א)(2) לחוק העונשין אשר זו לשונו:

"300 (א) העושה אחת מהלא יאשם ברצח ודינו - מסר עולם ועונש זה בלבד:

(2) גורם בכוונה תחיליה למוות של אדם".

59. ה"**כוונה תחיליה**", או "**ההחלטה להמית**" הוא "יסוד נפשי פנימי שימושו חיזוה מרأس של אפשרות התראותה של התוצאה הקטלנית, ובעיקר - חוץ באהותה תוצאה (ע"פ 8704/09 באשה נ' מדינת ישראל [פורסם בנובו] (11.11.2012), פסקה 7; ע"פ 8828/08 ניאזוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנובו] (03.02.2011), פסקה 21; ע"פ 8564/07 גונצ'ר נ' מדינת ישראל [פורסם בנובו] (25.05.2011), פסקה 24). יודגש, כי ההחלטה להמית אינה נדרשת להתגבעש זמן רב לפני המעשה, יכולת היא גם להתגבעש במהלךו עצמו (י' רבין - י' אקי, דין עונשין מה' 2- כרך א', עמ' 386-387). ראו: ע"פ 2507/11 אורן אוסקר נ' מדינת ישראל (30.9.2013) (להלן: "ענין אוסקר").).

לייסוד זה שני נבדכים; צפויות התוצאה הקטלנית ורצון בהתממשותה. ראשית יש להוכיח שהנאשם צפה בפועל את האפשרות שמעשו יביאו לתוצאה הקטלנית ובנוסף יש להוכיח, כי הוא חוץ בתוצאה זו: "לצורך הוכחת קיומו של יסוד ההחלטה להמית אצל נושא, יש להראות כי התקיימה אצל הנאשם כוונה לגרום להמתת הקורבן, בשני מישורים נפרדים. המישור הראשון, הוא המישור הרצionario, ובגדרו נדרש להראות כי הנאשם צפה את האפשרות להתראותה של התוצאה הקטלנית. המישור השני, עוסק ביחסו האמוציאנואלי של הנאשם לתוצאה, ובמסגרתו יש לבחון את חפותו של אותו נושא בהתקיימותה של התוצאה הקטלנית" - ע"פ 437/13 אברהם אלחיאני נ' מדינת ישראל (24.8.2015) והפסקה הנזכרת שם (להלן: "ענין אלחיאני").

60. בשל הקושי לבחון את צפונות לבו של אדם ולדעת מה מתרחש בלבו נפשו, הוכחה בפסקה "חזקת הכוונה"

לפיה אדם מתכוון לתוצאות הטבעות הנובעות מעשיו "כאשר עסקין בעבירות הרצת, גולמה בחזקת הכוונה ההנחתה, לפיה מי שגרם למוות של אדם על-ידי מעשה, אשר על-פי טיבו מכוען לגרום לתוצאה קטלנית, גם נשא בלבו את הכוונה לגרום לתוצאה טבעית זו" (ענין אלחיאני, שם פסקה 36). חזקה זו מבוססת על ניסיון החיים ממנו נובעת הנחתה, לפיה מי שעשה מעשה אשר על פי טיבו עלול להביא לתוצאה קטלנית, התכוון, בתוככי נפשו, שתוצאה זו אכן תיגרם.

כדי לעמוד על כוונת המבצע גובשו בפסקה מבחן-עזרה (שאין רשותה סגורה), המבוססים על רכיבים של ביצוע המעשה, שהוכחו ומעידים על הכוונה שנלווה למשעה, כגון: הכליל אשר שימוש את הנאשם ביצוע המעשה; מספר הפגיעה והחבלות בגוף הקורבן; עצמת הפגיעה; מיקומן וכיוצא ב[ע"פ 418/77 ברדריאן נ' מדינת ישראל, לב(3) 3, 10 (11.07.1978); ע"פ 290/87 סבאח נ' מדינת ישראל, פ"ד מ"ב (3) 358, 368-366 (07.09.1988)]. חזקה זו איננה חלופה. היא ניתנת לשטריה ולשם הפרכתה די לו לנאים, שיעורר ספק סביר בראשות המקומות אותה, או במשמעות [ע"פ 10110/03 גמליאל נ' מדינת ישראל (11.12.2006); ע"פ 10/13 פלוני נ' מדינת ישראל (4.9.2007); ע"פ 9604/04 כריכלי נ' מדינת ישראל (23.03.2011)].

61. כאמור, אין חשיבות לשאלתמתי התגבשה אצל הנאשם כוונה להמית, אך בעניינו מצביות הריאות על אף שהנ帀טיגע אל דירת המתalonן כאשר הכוונה להמית כבר מוקנתה בלבו; הוא הגיע אל דירת המתalonן לאחר שקבע עמו פגישה, כאשר בסיום שתי סכינים מיד לאחר שהמתalonן פתח לו את הדלת והסתובב על מנת לסירה, הוא התנפּל על המתalonן ודקר אותו. מידיות זו של דקירות הנאשם את המתalonן, מעידה, גם היא, על מטרת בואו.

הנ帀טיגע המשיך לדקרו את המתalonן גם כאשר זה תפס בסכין אחת ולשם כך הוציא מכים מכנסיו סכין נוספת והמשיך לדקרו את המתalonן, כאשר הוא אינו שועה לתחננו כי ייחל ממעשיו ולהבטחו כי לא יתлонן נגדו. לא מותר לציין, כי הפעעים על אמות ידיו של המתalonן הולמים את גרסת המתalonן לפיה הוא ניסה להגן על עצמו באמצעות ידיו, בעודו הנ帀טיגע ממשיך ודוקר אותו. נסיבות אלה מעידות על נחישותו של הנאשם לדקרו את המתalonן, שוב ושוב, עד שיביא למוותו.

בנוסף, לא רצונו של הנאשם הביא להפסקת התקיפה האלימה והקשה ולסימן הדקירות, אלא העובה שהמתalonן דחף אותו והוא החליק ונפל על אופניים שהיו שעונים על הקיר, דבר שאיפשר למתרון לבסוף מהמקום. כל אלה, ייחדי, מעידים על כוונת הקטילה שקיינה בנפשו של הנאשם - על ציפיותו שמעשיו יביאו על המתalonן את מוותו ועל רצונו בתוצאה זו. לא נותר ספק בלבוי, שלאלא פעולות ההגנה שנקט המתalonן, לרבות בריחתו מהמקום, היה הנאשם מצליח לדקרו אותו דקירות נוספות, חמורות ומשמעותית ולא היה מפסיק את מעשיו עד שהוא מביא למוותו של המתalonן.

62. גם ריבוי הדקירות, מיקומן ועוצמתן מעידים על כוונה להמית ובגופו של המתalonן נמצאו חבלות סcin מרובות, דקירות וחתכים, שחילקם הצריכו תפירה. [ראו, למשל: ע"פ 4523/14 יעד חיליל נ' מדינת ישראל (20.1.2016); ע"פ 153/85 יצחק כהן' מדינת ישראל, פ"ד מא(4) 51 (13.10.1987)]. הסגנון טוען, כי הפעע בצוואר לא היה משמעותי ואمنם, על פי עדותו של ד"ר חסדים, אשר ניתן את המתalonן ביחיד עם פרופ' קאסטול, הפעע בעורף/צוואר (שלפי עדותו של המתalonן נראה שהוא תוצאה של הדקירה הראשונה), כנראה לא היה משמעותי, שכן הוא לא נתפר. עם זאת,

אין בכך כדי לזרוע ספק כלשהו בכוונת הקטילה של הנאשם, שהרי המתלוון העיד שהנאשם ذكر אותו כאשר הוא הסתווב לסגור את הדלת ובהחלט יכול להיות שתנועתו של המתלוון מנעה דקירה עמוקה יותר ומילא, בהמשך לדקירה זו באו דקירות רבות, נוספות ומשמעותית.

כן הוכח, כי על אף שבשל דחיפתו אל הקיר והימלטות המתלוון, מנעה מהנאשם אפשרות להשלים את מלאכתו, הוא היה קרוב מאד להצליח בכך. רוב החבלות מצויות בחלק העליון של הגוף, מאזור הבطن ומעלה. על פי עדויות הרופאים שניתחו את המתלוון, פרופ' קאסטול וד"ר רבייע חסידה, שלוש מהדקירות הן דקירות עמוקות, מסכנות חיים.

פרופ' קאסטול, העיד, כי היו שלוש פצעיות עמוקות - הדקירה מעלה קשת הצלעות, שחדרה לחלל החזה ופגעה בסרעפת ושתי דקירות שחדרו לחלל הבطن וגרמו קרעים בבטן ובכבד. העד הוסיף, כי המתלוון אינו אדם רזה וכי הדקירות חדרו לעומק של כמה סנטימטרים (עמ' 168 ש' 12-23). גם ד"ר חסידה ציין שהפצעים בבטן היו מאד עמוקים, עברו את כל השכבות של דופן הבطن ופגעו בכבד פגעה חמורה מאוד וכן בסרעפת. עומקן של שלוש הדקירות הנ"ל, מעד גם על עצמתן. דקירה נוספת נספהת גרמה לפצע عمוק בקרכפת, שהצריך שתי שכבות של תפירה ולא שכבה אחת. ודוקן: "פגיעה באיזור חינוי בגופו של הקורבן עשויה להוות אינדייקציה לקיומה של החלטה להמית, אף כאשר מדובר בפגיעה אחת בלבד" - ע"פ 228/01 כלב נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(5) 365, 377 (02.07.2003).

63. זאת ועוד - לדברי פרופ' קאסטול, המתלוון " הגיע לבית החולים כשהוא בסכנת חיים" עקב איבוד דם מאד משמעותי. לדבריו, המתלוון איבד דם רב "הוא היה בהלם ברור שהוא סובל מפציעות מרובות ובסכנת חיים". היו לו **11 פצעי דקירה**, מתוכם שלושה היו בחזה ובבטן ומספר רב של דקירות אחרות בגפיים העליונים והתחתונים ובצוואר. הן היו יחסית שטחיות אבל גם דיממו ותרמו לאיבוד דם נוסף. (עמ' 167 ש' 3-19).

העובדת שהמתלוון היה בסכנת חיים, על אף שהוא הצליח להימלט מהמקום ועל אף שעוברי אורח נחלצנו לעזרתו מיד לאחר מכן והזעיקו מיד אמבולנס, מעידה, אף היא על חומרת הפציעות שפגע הנאשם במתלוון, ומעידה, גם היא, על כוונת הקטילה.

64. הנאשם לא מסר כל גרסה לאיורע, שכן לטעنته הוא כלל לא נכח בו. הוא לא סתר את חזקת הכוונה, לא הניח כל ספק בקיומה ולא ערער את המסקנה העולה מכל האמור לעיל, בדבר כוונתו להביא למוות של המתלוון.

הuder Kantor

65. היסוד האחרון שעל המआשימה להוכיח, הוא העדר קנטור. מדובר ביסוד המורכב משני מבחנים: "מבחן סובייקטיבי, המשיב לשאלת האם התנהגותו המתוגדרת של הקרבן השפיעה על הנאשם במידה כזו שגרמה לו לאבדן שליטה עצמית, ו מבחן אובייקטיבי, המשיב לשאלת האם ניתן לצפות שאדם מן היישוב, אילו היה בנסיבות של הנאשם ה konkreti, היה פועל כמוותו". (ענין אוסקר הנ"ל).

ማחר שהנאשם טוען שהוא כלל לא היה במקום,ברי שגם טענת קנטור אין הוא יכול להעלות. עם זאת,

במסגרת החובה לבחון גרסאות הגנה חלופיות אומר, שוב, כי גרסתו של המתalon באשר לנسبות האירוע ובכלל זה - גרסתו לגבי חילופי הדברים הניטרליים ביןו לבין הנאשם, בטרם הנאשם החל לדקרו אמינה עלי.

למעלה מן הצורך אומר כי דרישת המתalon מלאה ומהנתן כי ישלמו את החוב ואיומיו לפיהם הוא יפנה אותם אינם יכולים להיחשב קנטור ומילא הם נאמרו ערבי קודם, דבר השולל את היסוד הנדרש, של תגבה מידית בלתי נשלטת. בנسبות אלה אין קנטור, לא אובייקטיבי ולא סובייקטיבי. גם אם קיבל את גרסת אלה והנתן לפיה כאשר המתalon דבר עם הנאשם, ערבי האירוע ודרש ממנו לשלם את החוב הוא שיכור, אין לו ראיית ראייה לכך שהמתalon היה שיכור בעת האירוע, שהרי עד לבוקר שלמחרת היה לו די והותר זמן להתפסח.

66. הלכה היא, כי על ביהמ"ש לבחון, האם על פי חומר הראיות שהובא בפנוי, קיימות אפשרות אחרות לפיהו הנאשם לא ביצע את העבירה המוחסת לו, אף אם הנאשם לא העלה אפשרות זו. בע"פ 8739/12 מוחמד נ' מדינת ישראל (9.6.2015) נקבע כי: "... כאשר הנאשם נוקט קו הגנה שנדחה, 'תכננו מקרים ונسبות בהם יהיה על בית המשפט לבחון אפשרות סבירות אחרות, המתישבות עם חפותו של הנאשם, אף אם לא נתנו על-ידו ואין מתישבות עם קו ההגנה שבחר (ע"פ 7477/08 איתן גץ נ' מדינת ישראל (14.11.2011); ע"פ 07/07 רפאלוב נ' מדינת ישראל (28.6.2010). יחד עם זאת, גם אפשרות אלה צרכות להתיישב עם חומר הראיות בתיק, ואין זו בהעלאתה של אפשרות חלופית, שאינה מעוגנת במצבות' (ע"פ 9613/04 בן סימון נ' מדינת ישראל, פסקה ט' (4.9.2006); וראו גם ע"פ 5041/04 אמונה נ' מדינת ישראל (11.10.2005) וע"פ 3372/11 משה קצב נ' מדינת ישראל (22.11.2011))."

בעניין רפאלוב - ע"פ 07/07 רפאלוב נ' מדינת ישראל, (28.6.2010), הבהיר הנשיא נאור, כי אין זו בהעלאת גרסה אפשרית גרידא, שהסתברותה אינה גבוהה: "גם לאותן גישות המוכנות לפתוח פתח רחב בפני הנאשם ששייך להעלוות קווי הגנה חלופיים, אותן קווי הגנה צרכים להיות מעוגנים בראיות וסבירים" (סעיפים 20-21 לחווות דעתה). ראו גם: ע"פ 5793/02 דוד נ' מדינת ישראל, (27.10.2003); ע"פ 5041/04 אמונה נ' מדינת ישראל (3.8.2011); ע"פ 11/307 ליאור שרון נ' מדינת ישראל (11.10.2005).

הנתן שלפנינו, לא הציג גרסה חלופית לגרסתו לפיה הוא כלל לא היה במקום בעת האירוע ולא ראה את המתalon, והראיתי לעיל, כי גם לחלופות שמצוין בסוגור בסיכון, במסגרת הניתוח המשפטי, אין כל אחיזה בחומר הראיות וכי הן אין סבירות, בכלל. אין כל מקום להניח הנחות ולשער השערות בדבר התגוררות, כביכול, מצד המתalon, שקדמה למעשה התקיפה, שעה שאין לכך כל אחיזה בחומר הראיות.

67. אני קובעת, אפוא, כי הנאשם ذكر את המתalon בסכינים, לאחר הכנה, בהעדר קנטור, בידיעו שהדקדירות עלולות להביא למות המתalon ובכוונת קטילה - מתוך רצון לגרום לתוכאה זו. בכך ניסה הנאשם לגרום, בכוונה תחילת, למוות של המתalon.

עבירות החזקת הסcin

68. משהוכחה התקיפה בדקירות, באמצעות שתי סכינים שהביא הנאשם מיחיתת הדיר לזרת האירוע - דירת המתلون, הוכחו גם יסודותיה, העובדתיים והנפשיים של עבירות החזקת הסכין, הינו - הוכחה החזקת סcin מחוץ לתחום ביתו או צורך, למטרה בלתי כשרה ובכך התמלאו יסודות סעיף 186(א) לחוק העונשין.

סיכום

69. נתתי אמון מלא בגרסת המתلون לזרת האירוע, לרകע שהביא לביצוע המעשה, לזהות המבצע ולאופן הביצוע. לא נתתי כל אמון בגרסת הנאשם, אשר הוכחה ככווצבת, בראשות חיזוניות ועצמאיות. הוכחו יסודות העובדתיים של ביצוע כל אחת מהעבירות בהן הנאשם והוכחו יסודות הנפשיים הנדרשים.

לפיכך, אציע לחבריו להרשיע את הנאשם בשתי העבירות שייחסו לו בכתב האישום - **ניסיונו לרצח**, עבירה לפי סעיף 1(1) לחוק העונשין, והחזקת סcin, עבירה לפי סעיף 186 לחוק העונשין.

ת. שרון-נתנאל, שופטת

השופט רון סוקול [אב"ד]:

1. אני מסכימ ל חוות דעתה של חברתי, השופט תמר שרון נתנאל, שהייתה לתאר את העובדות ואת המסקנה כי הנאשם הוא ש开阔 את המתلون. כן מסכימים אני עם מסקנתה כי הוכח שה הנאשם ذكر את המתلون בנסיבות הממלאות את יסודות העבירה של ניסיון לרצח. עם זאת, מצאתה להעיר מספר העורות להבהרת המסקנות.

כללי

2. בשבועות הבוקר של יום 2.11.2015 נזכר המתلون בפתח דירתו בדקירות סcin רבות בגוףו, שסיכנו את חייו וחיבבו טיפול רפואי ממושך. לגרסת המתلون, הנאשם הוא ש开阔 אותו באמצעות שתי סכינים.

מתשובת הנאשם לככתב האישום ועדותו בבית המשפט, מתברר כי הנאשם מאשר כי הגיע לדירת המתلون באותו בוקר וכי נמלט מהמקום והסתתר עד ליום 22.11.2015, בו התיצב בתחנת המשטרה ונעצר. המחלוקת העובדתית העיקרית בין הצדדים עניינה בשאללה האם הנאשם הגיע לדירת המתلون ו开阔 אותו באמצעות סכינים שהביא עמו או שמא הנאשם הגיע לדירה מיד ובสมוך לאחר דקירת המתلون, החליק על הדם ונמלט מהמקום. מחלוקת נוספת מוסיפה מתיחסת לשאלת התקיימות של יסודות העבירה של ניסיון לרצח, עבירה לפי סעיף 1(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

כבר כאן אקדמי ואצין כי בחלוקת אחרתנו זו ניצב הנאשם בפני קשיי טבעי, שכן מאחר וה הנאשם מכחיש את

הטענה כי ذكر את המתلون, אין בפנינו ראיות מטעמו לגבי נסיבות הדקירה. המסקנות הנלמדות בונגע להתקיימות יסודות העבירה ובמיוחד היסוד הנפשי הנדרש - כוונה תחילה להביא למוות של המתلون - מתבססות אך ורק על העובדות שהוכחו על ידי המאשימה, ואין בכוחו של הנאשם למסור הסברים חלופיים להתנהגו.

3. זיהויו של הנאשם כמי ש开阔 את המתلون מתבססת בעיקר על עדות המתلون, כפי שנמסרה בבית המשפט ובמრבית חקירותיו במשטרה, לה נמצאו חיזוקים רבים. חיזוקים אלו כוללים אמירות ספונטניות של המתلون בסמור לאחר האירוע ובהגשו לבית החולמים, עדות של עוברת אורח שראתה את הנאשם נמלט ממוקם היזרה עם סימנים מחשידים, הימצאותו של הנאשם בזירת האירוע, והתנהגו המפלילה של הנאשם. גם שקרים של הנאשם וחוסר ההיגיון בಗרטונו, מהווים חיזוק לראיות הזיהוי.

הזהוי על ידי המתلون

4. כפי שציינה חברותי, עדותו של המתلون לא הייתה אחידה. בהודעתו הראשונה מיום 11.11.2015 (נ/1), מסר המתلون גרסה שונה מזו שמסר בבית המשפט. בגרסתו זו זיהה אדם אחר, בשם ארץ, כמו שתקף אותו ו开阔 אותו. רק החל מהודעתו השנייה מיום 22.11.2015 (נ/2) ואילך נצמד המתلون לגרסתה המפלילה את הנאשם. על הגרסה 2.12.2015 המפלילה שב ו חוזר בהודעתו מיום 23.11.2015 (נ/3), בהודעה מיום 30.11.2015 (נ/4), בהודעה מיום 5.12.2015 (נ/5 ון/5א') ובעדותו בבית המשפט (עמ' 104).

5. מצב בו מוסר מתلون או עד גרסאות שונות, אינו Zar להליכים פליליים, ועל בית המשפט לשקל אם ניתן ליתן אמון למי מגרסאותו השונות ולהבהיר מהי הגרסה המהימנה עליו.

סעיף 57 לפקودת הראיות [נוסח חדש], התשל"א - 1971, מלמד אותנו כי "סתירות בעדותם של עדים אין בהן,zelf, כדי למנוע את בית המשפט מקביעת עובדות שלגביהם חלו הסתיירות".

הכל הוא שבית המשפט יברר האם יש לעד הסבר סביר ומתקבל על הדעת לשינוי הגרסה, ויבחן את הגרסאות השונות אל מול כלל הראיות שהובאו בפנוי. אם מצא בית המשפט כי לגרסה כלשהו של עד, בעניין מרכזי ומהותי להליך, יש הסבר שיש תמיכה בראיות אחרות, רשאי בית המשפט לקבוע כי העדות מהימנה עליו, גם אם אותו עד מסר גרסה סותרת (ראו י' קדמי על הראיות חלק שלישי 1604/08/08 (תשס"ד); ע"פ 1645 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (3.9.2009); ע"פ 3295/15 מדינת ישראל נ' גפסו, פסקה 30 (31.3.2016); ע"פ 9184/06 מדינת ישראל נ' כהן (19.9.2007)).

6. המתلون מסר הסבר לשינוי בגרסאותו, והבהיר כי בגרסה הראשונה ביקש להרחיק את החוקרים מהאמתת. המתلون הבHIR כי בקהילה ובחברה אליו הוא משתייך, לא משתפים פעולה עם המשטרה. יתרה מזו, המתلون הבHIR כי באותו שלב חשב שפיציעתו אינה כה חמורה ועל-כן לא היה לו רצון לשתף פעולה עם חוקרי.

הסבירו זה של המתلون, הוא הסבר סביר שניית להבינו. אף אם יש לראות בחומרה חוסר שיתוף פעולה עם המשטרה והטעית המשטרה על ידי מסירת עדויות כזבות, אין בכך כדי למנוע מבית המשפט לבקר את הגרסה המאוחרת, המפלילה, על פני הגרסה המקדמת, המזcha.

7. חברותי פירטה בהרחבה מדוע יש לתת עדיפות לגורסאות המפלילות ומדוע אין בגרסה הראשונה כדי לפגום במהימנותן. ראיינו כי הגרסה הראשונה אינה מתישבת עם העובדות הידועות לגבי שעת האירוע ונסיבות האירוע. עוד ראיינו, כי בגרסה הראשונה מפנה המתلون אצבע כאשמה לאדם בלתי ידוע, מספר כי חיפש את אותו ארגן, מבלתי שידע את שמו ומקום מגוריו. כל הבוחן את הגרסה (ג/1) יכול להשתכנע כי מדובר בגרסה מומצת שנועדה להסתיר את האמת.

8. לעומת זאת, הגרסה המפלילה, כפי שנרשמה מפי המתلون בחקירהו במשטרה ובعدותו בבית המשפט, הותירה רושם מהימן. ודוקנו, אין כוונתי כי אופן מתן העדות הותיר רושם מהימן או כי "סימני האמת" שבאו לידי ביטוי במהלך העדות, הם שuibasisים את האמון בגרסה. מתן אמון בגרסתו של עד, נסמכת על מכלול שיקולים ובהם על התרשםות הכללית מהעדות, על הגונה הפנימי של העדות, על היotta עדות קוורנטית, על התאמתה לניסיון החיים ולאופן ההתנהגות הרגיל של בני אדם, נסמכת על מתן מענה לשאלות שהופנו לעד ולהיגוון התשובות. אופן מסירת העדות מהוות רק אחד השיקולים ודומני כי במקרה הנוכחי ניתן לבסס את המהימנות גם ללא התייחסות לשיקול זה (ראו למשל ע"פ 1442/06 מדינת ישראל נ' פלוני (1.9.2008)).

אופיו של עד אינו מהוות שיקול מכרייע ואף אינו שיקול משמעותי בהערכת מהימנות גרסתו. גם עד בעל עבר פלילי מכבד, או עד שהתנהגותו פסולה, עשוי לזכות באמון בית המשפט וכל היתר יביא בית המשפט בחשבון בעת הערכת העדיות את אופיו של העד בוגדר של השיקולים (ע"פ 4443/10 קחקוואשויל נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (20.12.2012); ע"פ 5391/07 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (31.12.2007); י' קדמי הנ"ל חלק ראשון עמ' 530). טענות הנאשם בדבר עברו של המתلون, ההתנהגות, החשדות כלפיו ואופיו אין מספיקות על מנת לפגום במהימנות הגרסה המפלילה ועלינו לבחנה על פי מבחני המהימנות ושלל הראיות שהובאו.

9. כפי שציינה חברותי, עדותו של המתلون על אירוע הדקירה הייתה, החל מההודעה השנייה, עקבית, ברורה וקוורנטית. גרסתו בדבר זהיוו הנאשם התיישבה עם עובדות חיצונית, כגון מועד ההתקשרות הטלפונית עם הנאשם, הסכום הכספי שעמד ברקע לאיירוע, פרטי האירוע ומקום הדקירה וכדומה. הטענות על אופיו של המתلون אין מאיניות מסקנה זו. יתרה מזו, המתلون לא ש להעיד בבית המשפט אלא הובא על ידי משטרת ישראל תוך שהקפיד להציג שוב ושוב כי הוא אינו "עד תביעה" וכי לא בא מרצונו.

כאן נזכיר כי סתיות שאין מהותית בעדו של עד, אין פוגעת במהימנות הגרסה בכללותה. הימצאותם של סתיות קלות ואי דיויקים בין עדות שנמסרה בעת שהמתلون היה מאושפז בבית החולים, לבין עדות מאוחרת יותר בבית המשפט, היא טבعتית ורגילה. הזיכרון האנושי עשוי לתעתע בפרטיו לוואי שאינם מהותיים. על כן, הסתיות השונות בעדות המתلون, עליהן מצביע הנאשם, אין פוגעת במהימנות הגרסה כולה.

אמירות ספונטניות

10. לעודתו של המתلون בבית המשפט ובחקירות בדבר זהותו של הנאשם, מצטרפות לחיזוק אמרותיו בסמוך לאחר האירוע. כפי שציינה חברותי, אמירות ספונטניות של קורבן לאלימות נהנות ממשקל ראוי מוגבר (פסקאות 15-16 לחווות דעתה). ראיינו כי המתلون נקבע בשמו של הנאשם מיד לאחר האירוע, בעת שטופל על ידי עוברי אורח. לאחר מכן, במספר הזדמנויות הפנה אצבע מאשימה אל עבר ה"דיר" שלו. אין חולק כי הנאשם היה דיר ששכר באמצעות בת זוגו את יחידת הדיר מהמתلون.

התנהגות מפלילה

11. גם התנהגותו של הנאשם מחזקת את מהימנות גרסתו של המתلون בדבר זהותו של הנאשם כדווקה. מוסכם על הכל כי הנאשם נמלט מזירת האירוע בסמוך למועד ההתרחשות, התנהגות זו של הנאשם, אשר נמלט מזירת האירוע, טשטש את עקבותיו והטעה את חוקריו, מחזקת את הגרסה המפלילה, ויש בה כדי להצביע על תוחשות אשם ברורה של הנאשם. כיצד, התנהגות מפלילה של הנאשם, לאחר מעשה, היא ראייה נסיבתית אשר יכולה, ככל ראייה נסיבתית אחרת, לשמש כנדבר בין שלל הראיות להרשעתו של הנאשם, וכל שכן יש בה כדי לשמש תוספת ראייתית לראיות אחרות (ראו י' קדמי לעיל, עמ' 272; ע"פ 517/86 ברוקס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 453, 441 (1989); ע"פ 1888/02 מדינת ישראל נ' מקדאד, פ"ד נ(5) 230 (2002); ע"פ 597/88 אנגל נ' מדינת ישראל, פ"ד מו(5) 221 (1992); ע"פ 95/11 מ/or נ' מדינת ישראל, פסקה 62 (1.7.2013); ע"פ 663/81 חורי נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(2) 85, 95 (1982)).

אמנם, הסתמכות על התנהגות מפלילה של הנאשם כראייה מסובכת, צריכה להיעשות בזיהירות, שכן לעיתים עשויות סיבות אחרות שאין קשרות לעבירה, להביאו לתהנתנות שכחן, אולם בהיעדר כל הסבר אחר יכול בית המשפט למצוא בהטהנתגות מפלילה ראייה לחובתו של הנאשם (ראו גם ע"פ 632/83 הרוש נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(1) 253, 270 (1985)).

12. הסברי הנאשם לסיבת ההימלטות אינם יכולים להתקבל. אם הנאשם לא היה מעורב בבדיקה לא היה נמלט מהמקום. להיפך, צפוי היה כי במקרה שכזה יברר מי נמצא בבית, יזעיק משטרת או כוחות הצלה אחרים. זאת ועוד, הנאשם לא הסתפק בהימלטות מהזירה אלא נמלט והתחבא כ- 20 ימים. אילו היה מדובר בחשש רגעי, בלבד וחדרה, היה הנאשם מתעשת בעבר זמן קצר ולא ממשיר בבריחתו זמן כה רב.

יתרה מזו, במהלך תקופה הבדיקה התבטא הנאשם במספר הזדמנויות בביטויים שיש בהם להצביע על תוחשות אשם (ראו פסקה 42 לחווות דעתה של חברותי).

זיהוי על ידי עוברת אורח

13. ראיינו גם כי הנאשם זהה על ידי עוברת אורח, גילה דניאל, כמי שנמלט ברחוב, כשראוו מדים ובידו חפץ מוסתר. עצם ההימלטות אינה שנייה במחלוקת וגם אם קיימת מחלוקת על נתיב ההימלטות, הרוי שחלוקת זו אינה

מהותית לשאלת האם בהימלטות יש ממשום חיזוק לגרסה המפלילה. עם זאת, עדותה של העדה מחזקת את הגרסה לפיה הנאשם עצמו נפגע באירוע, ומחזקת את הגרסה לפיה נטל עמו את הסכינים כדי להסתירן.

העדה זיהתה במסדר זיהוי אדם אחר הדומה במרקאו לנאשם. טעות זו בזיהוי התמונה אינה פוגעת ב邏輯יותה, שכן לא ניתן לצפות מעורב אורח זיהוי ודאי בנסיבות שכלו, שבهن הוא רואה אדם נמלט ברחוב. עם זאת, העובדה שזיהתה אדם הנראה דומה לנאשם, במסלול ההימלטות המשוער, כאשר אין מחלוקת שהנאשם אכן נמלט, בצירוף עדותה לגבי מראהו, פצעתו והחפץ שהחזיק בידו, מהווים חיזוק לגרסה המפלילה.

שקרים של הנאשם

14. גם שקרים של הנאשם עשויים לשמש חיזוק לראיות המפלילות (ראו למשל ע"פ 694/83 דינו נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(4) 249 (1985); ע"פ 400/84 מדינת ישראל נ' אנגל, פ"ד מ(3) 481 (1986); ע"פ 517/86 לעיל, עמ' 444; ע"פ 161/72 סرسור נ' מדינת ישראל, פ"ד כח(2) 203 (1974); ע"פ 543/79 נגר נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(1) 113 (1980)). ראיינו כי הנאשם מסר גרסה שאינה אמינה ואינה סבירה בנוגע למועד ההתקשרות ועת הגעתו לדירתו הלאה. כפי שציינה חברותי, "חלון" הזמן שבו יכול הנאשם להגיע לדירה היה מצומצם ביותר; בין 11:19 בה נערכה השיחה האחרונה ל- 11:24, שבה נערכה כבר שיחה למועד מדו"א. ברור שהנאשם לא הגיע לדירה 30-40 דקות לאחר השיחה الأخيرة. גם גרסת הנאשם כי לא ראה איש בחוץ איננה מתישבת עם ההיגיון, שהרי מיד עם צאתו של המתלוון מהדירה לרחוב, התאספו סביבו עובי אורח שהתקשרו להזעיק עזרה. אם הנאשם הגיע לדירה לאחר הדקירה, היה בוודאי מבחין בהם.

15. ניתן לסכם ולקבע כי גרסתו המפלילה של המתלוון מהימנה הן כאשר בוחנים אותה בבחן פנימי (בחן של היגיון פנימי, עקביות, קוהרנטיות וכדומה) והן בבחן חיצוני (השוואה לעדויות אחרות). הגרסה המפלילה נתמכת בראיות מחזקות ועל כן, מצטרף אני למסקנות חברותי כי יש ליתן בה אמון ולקבע כי הנאשם הוא ש开阔 את המתלוון.

יסודות העבירה

16. הנאשם הואשם בעבירה של ניסיון לרצח, עבירה על פי סעיף 305(1) לחוק העונשין. סעיף זה מגדר עבירה עצמאית ומיחודה של הניסיון לרצח כדלקמן:

- העשה אחת מלאה, דין - מאסר עשרים שנים:
- (1) מנסה שלא כדין לגרום מוות של אדם;
- (2) עשה שלא כדין מעשה, או נמנע שלא כדין מעשות מעשה שמחובתו לעשותו, בכוונה לגורם מוות של אדם, והמעשה או המחדל עלולים מטבחם לסיכון חי אדם".

בקבעו הוראה זו בידל החוקק את עבירות הניסיון לרצח משאר עבירות הניסיון, שהן "UBEIROT NGAZROT" לעבירה המושלמת. למרות זאת קבעו בתיהם המשפט לא אחת כי הכללים שנקבעו וההלכות בנוגע לכלל עבירות הניסיון יחולו גם

על עבירות הניסיון לרצח (ראו העורות בע"פ 14/1474 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 61 (15.12.2015)).

17. היסוד העובדתי בעבירות הניסיון לרצח מתגבש כאשר המעשה שבוצע על ידי הנאשם יצא מגדר פעולות הכהנה, והוא מהו רכיב ממשי בפעולות שנועדו להביא, בסופו של דבר, לביצועה של העבירה המושלמת. כאשר עסוקין בעבירות תוצאה, כמו עבירת הרצח, די בכך כי הנאשם ביצע פעולה שנועדו להגשמה התוצאה אולם בסופו של יומן לא הושגה.

18. בכלל, לשם הרשעה בעבירות ניסיון, נדרשת המאשימה לשכנע כי הנאשם עשה את המעשימים במטרה להשלים את העבירה, וכי בעת שהנายน שיבצע את המעשימים שנועדו להשלים את מעשה העבירה, התקיימו בו גם כל רכיבי היסוד הנפשי הדורש להרשותה בעבירה המושלמת (ע"פ 297 סעид נ' מדינת ישראל (22.7.2013); ע"פ 5150/93 סריס נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(2) 183 (1994); ע"פ 1599/08 לוינטין נ' מדינת ישראל (19.2.2009)).

כאשר נדונה בבית המשפט השאלה מהו היסוד הנדרש להרשותה בעבירות הניסיון לרצח, כאמור, לעומת עבירה עצמאית ומוחדת, נפסק כי אין צורך בהוכחת כל יסודות עבירת הרצח. בע"פ 155/59 דרעי נ' היוזץ המשפטי לממשלה, פ"ד יד 233 (1960) נאמר:

"sicomo של דבר: בשימי את לבי את הלשון הברורה של סעיף 222 סעיף-קטן (א) [...] הריני משתכנע שהעבירה הנדונה אינה מצריכה את התמלאות כל התנאים המאפיינים 'מחשבה תחיליה' והນזכרים בסעיף 216, כי אם מסתפקת היא במצבות כוונת-קטילה גרידא".

19. על הלכה זו נמתחה ביקורת בספרות ובפסקה (מרדי קרמנצ'ר "על הניסיון לרצח במשפטנו" משפטים ח 487 (1978); ע"פ 6468/13 צרפתי נ' מדינת ישראל (3.5.2015)). למרות ההלכה נהגו בתים משפט לבחון, במסגרת בחינת היסוד הנפשי אצל נאשם בניסיון לרצח, האם התקיימו בו כל רכיבי היסוד הנפשי להרשותה ברצח בכונה תחיליה, דהיינו הכהנה, העדר קנטור והחלטה להמית. בסופו של יומן בע"פ 1474/14 הנ"ל קבע בית המשפט כי יש לראות בהלהה האמורה כאילו עברה מן העולם (פסקה 72) ועל כן כוונת המאשימה לשכנע כי התקיימו כל רכיבי היסוד הנפשי גם אצל הנאשם בניסיון לרצח. בהתאם גם מצוים לבחון האם הוכחו כל הרכיבים.

20. כמו חברתי, גם אני סבור כי הוכח כי הנאשם פעל בכונה תחיליה להביא להמתתו של המתלוון. ודוקן, היסוד הנפשי של "כוונה תחיליה" אינו כולל בחומו מידע של זמן. די בכך שהכוונה התגבשה בסמוך ולפני הדקירה עצמה (ראו ע"פ 512/89 דניאלס נ' מדינת ישראל, פ"ד מה(2) 496, 503 (1991); ע"פ 290/87 סבחח נ' מדינת ישראל, פ"ד מב(3) 358, 364 (1988)).

לצורך הוכחת יסוד הכהנה, שהוא יסוד פיסי, די בכך שיוכח כי הנאשם הביא עמו את הסכינים ובאמתו, אין חולק על כך. אין גם טענה לקנטור כלשהו מצדיו של המתלוון, שהרי מאחר והנאשם כפר בכך ש开阔 את המנוח, לא הועלתה

על ידו כל ראייה המעידת על קנטור. ודוקו, גם אם הריב בין הנאשם למATALON החל يوم קודם, וגם אם המתalon Aires על הנאשם כי יפנה אותו מיחידת הדיור, אין בקשר להיות קנטור מבון יסודות העבירה.Rib וסכסוך קודמים ואפילוicus, פחד או חשש בשל אירוע קודם אינו מבונן קנטור אלא יש צורך בהוכחת מעשה נוספת שאירוע סמוך להמתה ושגרם לנתג'טם לאבד שליטה, כדי שהנתג'טם יוכל לטעון לקנטור (ע"פ 686/80 סימן-טוב נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(2) 253 (1982); וראו ע"פ 4655/12 אדרי נ' מדינת ישראל (29.9.2014)). וראו ע"פ 1310/12 שורצמן נ' מדינת ישראל (3.11.2014); ע"פ 12/12.2014 אדרי נ' מדינת ישראל (29.9.2014)).

21. על ההחלטה להמית ניתן להסיק במקורה הנוכחי מספרן הרב של הדקירות, מיקומן של הדקירות, מספרן של הדקירות בחזהו ובבטנו של המתalon ועומק הדקירות. מי שדוקר באופן שכזה, אשר כל אדם יכול וצריך לצפות כי גרים נזק רב עד כדי המתה, מעד על עצמו כי רצח והתקoon לתוצאה הקטלנית. זאת ועוד, הנאשם לא נשאר לסיע למATALON אלא הותירו שותת דם במצב קשה ביותר. הנאשם ראה את המתalon יצא מהדירה ולא עשה מאמן כדי להבטיח שהנתג'טם לא ימצא את מותו בשל פציעותיו. גם הותרת אדם פצע, שותת דם, מעידה על הרצון להביא למוות.

סיכום

22. לאור כל האמור, אני מצטרף להחות דעתה של חברותי, השופטת תמר שרון נתנאל, ולמסקנה כי יש להרשיע את הנאשם בעבירות המוחסנת לו בכתב האישום.

**ר. סוקול, שופט
אב"ד**

כב' השופטת רונית בש:

אני מסכימה להחות דעתה של השופטת תמר שרון נתנאל ולהערכותיו של השופט סוקול.

ר. בש, שופט

אשר על כן, כאמור בהכרעת דינה של כב' השופטת תמר שרון נתנאל, אנו מרשימים את הנאשם בעבירות של ניסיון לרצח - עבירה לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, התשל"ז- 1977 והחזקת סיכון, עבירה לפי סעיף 186 לחוק העונשין, התשל"ז- 1977.

ניתנה היום, ב' אדר תשע"ז, 28 פברואר 2017, במעמד הצדדים

ת. שרון-גנתנאל, שופט ר. בש, שופט

ר. סוקול, שופט
אב"ד